

ІСКОРКИ суперсил

ІСКОРКИ СУПЕРСИЛ

Іскорки Бринь, Міо, Жуж та Пум багато часу проводять разом: граються, бешкетують, помиляються, сердяться, засмучуються, просять вибачення, дякують, допомагають одне одному, навчаються... І водночас опановують важливі суперсили. 16 історій цієї книжки розповідають про основні навички, необхідні для гармонійного розвитку дошкільнят, а також містять творчі завдання.

МІНІСТЕРСТВО
ОСВІТИ І НАУКИ
УКРАЇНИ

безбар'єрність

unicef

для кожної дитини

Видання створене Дитячим фондом ООН (ЮНІСЕФ)
в Україні за підтримки Міністерства освіти і науки України.
НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ.

ІСКОРКИ

суперсил

Марія Артеменко
Настя Музиченко
Галина Ткачук

Намалювала Марія Степанова

Передмова для дорослих

НУМО:
платформа розвитку
дошкільнят

«Іскорки суперсил» – це набір альтернативних інструментів і методик для навчання й розвитку дошкільнят: ляльковий театр, мультсеріал і книжка оповідок від сучасних українських письменниць. Основна мета проєкту – щоденний розвиток дошкільнят за будь-яких обставин. Для наших реалій, зокрема в умовах воєнного стану, незалежність від ситуацій є визначальною. Тож оригінальні інструменти стануть у пригоді батькам, опікунам, вихователям, працівникам громадського сектора.

Розумні, чуйні та бешкетні персонажі-помічники Іскорки вперше озвалися до дітей у 2023 році на платформі розвитку дошкільнят НУМО. Їх задумала й створила команда Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) за підтримки Міністерства освіти й науки України. Якщо ви досі не відвідували НУМО, обов'язково зазирніть і скористайтеся чудовими розвиваючими ресурсами, розробленими педагогами та психологами для українських дітлахів. Усі матеріали проєкту доступні й зручні для практичного застосування.

Чотири Іскорки – Міо, Пум, Бринь і Жуж – це більше, ніж казкові персонажі. Вони стають друзями й помічниками для дітей. Іскорки граються, бешкетують, помиляються, сердяться, просять вибачення, дякують, допомагають одне одному, навчаються... Діти впізнають себе у певних вчинках і водночас дізнаються щось нове, розвиваючи відповідні навички – «суперсили». Свої круті вміння Іскорки транслюють через 16 основних навичок, необхідних для гармонійного розвитку дошкільнят.

Кожна навичка в художній формі розкрита у відповідній історії. Зручною навігацією по «суперсилах» слугуватиме зміст книжки з переліком навичок. Наприкінці кожної історії є к'юаркод, за яким можна більше дізнатися про ту чи іншу навичку. Також у книжці розміщені сторінки з творчими завданнями. Нехай дітлахи малюють і пишуть – це продовжить і посилить контакт із книжкою та Іскорками, а також розширить можливості засвоєння матеріалу.

Іскорки наповнюють світ дитинства суперсилами та любов'ю. Тож наступний крок за вами, дорослі. Перетворюйтеся на казкарів і казкарів та допоможіть дітям засвітити власні Іскорки Суперсил! Нумо читати!

P.S. Маленький секрет:
у кожній історії читачів
супроводжують
синички. Знаходьте
і рахуйте їх разом.

ЗМІСТ

ХТО ТАКІ ІСКОРКИ?	4
МЕЛОДІЇ ВІДЧУТТІВ Я та емоційне здоров'я	6
МАНДРІВКА ТРОЛЕЙБУСОМ Я та рівновага	14
ХТОСЬ СВІТИТЬСЯ В СУТІНКАХ Я та числа	22
КОТЛЕТКА ДЛЯ ПЕСИКА Я та дорослі	30
ЯГІДНИЙ ПІКНІК Я та моя особистість	38
ОСОБЛИВЕ МІСЦЕ Я і технології	46
ПРАВИЛЬНИЙ ДОГЛЯД Я та здоров'я	54
ПОЧИНАЙМО ІЗ СЕБЕ Я та довкілля	62
СКЛАДНИЙ ВИБІР Я та мій вибір	70
СКАРБИ В КИШЕНЬКАХ І НЕ ТІЛЬКИ Я та відчуття	78
ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ Я та світ	86
МАЛЮНКИ ЗІ СЛІВ Я та слова	94
ФАНТАСТИЧНИЙ ДЕНЬ Я і творчість	102
МІСЦЕ ДЛЯ ВИНАХІДНИКІВ Я та однолітки	110
ПТАШИНІ СМАКОЛИКИ Я та безпека	118
НАЙСУПЕРСИЛЬНІША СИЛА ІСКОРОК Я та мої потреби	126

ХТО ТАКІ ІСКОРКИ?

Не за далекими морями, не за високими горами, а просто поряд із нами живуть чарівні Іскорки. Бачити їх можуть лише діти, хоча вряди-годи – і деякі дорослі. Іскорок можна зустріти під столом, помітити на гойдалці, дехто бачив їх у садочку. Ця книжка розповідає про чотирьох друзів Іскорок: Бринь, Пума, Жуж та Міо.

БРИНЬ

Про мене кажуть, що я кмітлива й розумна. Я люблю спостерігати та дізнаватися щось нове. Наприклад, що таке «викрутас» або скільки пташок на дереві. А якщо моїм друзям потрібно щось полагодити, я завжди прийду на допомогу.

Я дуже творча Іскорка. Обожаю малювати, ліпити і співати. Мені так сильно це подобається, що аж іскорки летять із вух. Коли мені весело, то весело всім навколо. Я не люблю нудьгувати і завжди прагну пригод.

ЖУЖ

Іскорки дуже щедрі та люблять ділитися своїми вміннями з іншими.

ПУМ

Я – Іскорка дружби. Обожаю теревенити і гратися. Моє найбільше захоплення – навколишній світ. Тому я знаю багато всього про дерева, озера, про різні країни і навіть трішки про космос.

Я вмю і люблю дбати про всіх. І про себе також, бо це дуже важливо. Я завжди допоможу уникнути халеп і прикрощів, бо знаю, як безпечно поводитися і вдома, і на вулиці, і в садочку. А ще можу навчити знаходити радісне в усьому.

МІО

Не дивуйся, якщо в тебе з'являться нові суперсили, коли дочитаєш цю книжку.

МЕЛОДІЇ ВІДЧУТТІВ

Несподіванка! Сюрприз! У містечку Іскорок з'явився новий ігровий майданчик. Великий і широкий. Там були як звичні речі – гірки та гойдалки, каруселі й пісочниці, так і зовсім незвичні. Скажімо, усміхнений дерев'яний дракон, по якому можна лазити, великий лабіринт, а також музичний інструмент – ксилофон, на якому треба грати спеціальними молоточками.

Іскорки, звісно ж, вирішили випробувати нове місце.

Пум вирушив грати на ксилофоні. Бринь під ці звуки швидко з'їжджала з найвищої гірки, а Міо розгойдувався у великому гнізді, де можна було навіть лежати.

Жуж довго не могла вибрати собі забаву. Полазила трошки по дракону, а потім долучилася до Міо в гойдалці-гнізді.

– Давно я не бачила, щоб ти так широко усміхався, – сказала Жуж другові.

– Бо я відчуваю радість, захоплення, втіху і приємність! – виголосив Міо.

– Ого, стільки всього зразу, – здивувалася Жуж.

– Так, – кивнув Міо. – Почуттів на світі дуже багато, і часом можна відчувати кілька водночас. А ще я трошки вмю вгадувати, що відчувають інші. Хочеш покажу?

Жуж кивнула — і за хвилику друзі вже підходили до Пума. Міо уважно придивився до обличчя друга, який вистукував на ксилофоні знайому мелодію.

— Ти насупився. Мені здається, ти роздратований, — здивувався Міо.

— Так, трошки, — відповів Пум. — Я намагаюся підібрати мелодію своєї улюбленої пісні, але поки що не дуже виходить. А ще я зосереджений. І водночас задоволений, що мені вдалося зайняти місце за ксилофоном, перш ніж інші сюди прибігли.

— Ого, — здивувалася Жуж, — тобі вдається бути водночас трошки роздратованим і задоволеним?

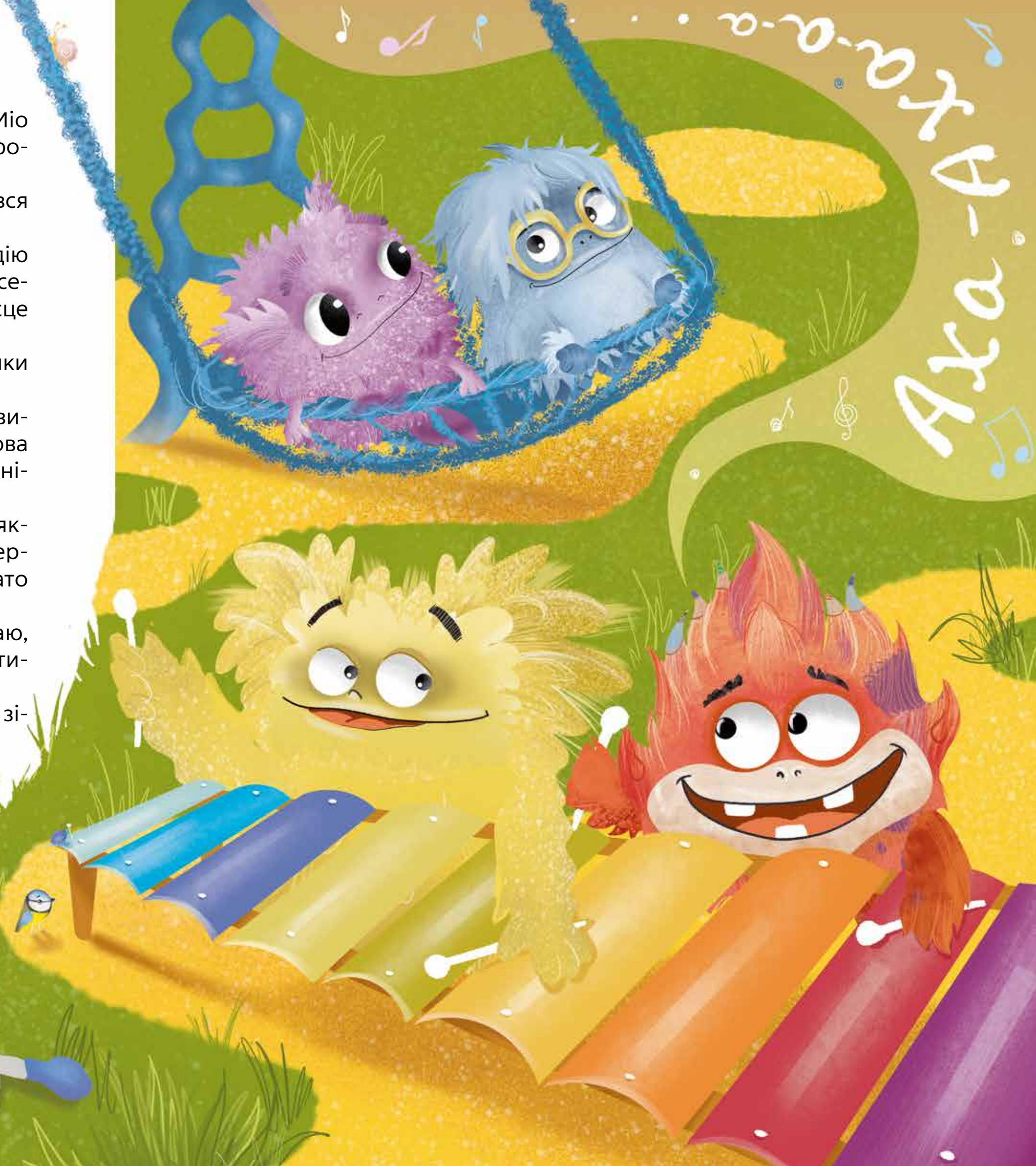
— Ага, — кивнув Пум і знову взявся грати. На його обличчі з'явилася усмішка, бо музика ставала все мелодійнішою. Видно, розмова з друзями зменшила роздратування і це допомогло Пумові вправніше підбирати ноти.

— Я обурена! Я сумна і трошки зла! — почувся голос Бринь, що якраз підбігала до друзів. — Я з'їхала зі своєї гірки, але поки поверталася до драбини, щоб залізти на неї ще раз, набігло дуже багато дітей.

— Ох, я б теж засмутився і розізлився б, напевно. Співчуваю, тобі, Бринько, — зітхнув Міо. — Сьогодні так багато охочих погратися на новому майданчику. Усі хочуть бавитися, як і ми.

— Бринь! У мене є ідея, — вигукнув Пум. — Хочеш спробувати зіграти на ксилофоні?

— Супер! — вигукнула Іскорка та взяла ще одні молоточки.

За мить над майданчиком уже лунала мелодія пісні «Черепаха-аха-аха».

— Дай вгадаю, — підморгнув Міо до Бринь. — Ти зараз відчуваєш радість і вдячність?

— Так, а ще любов до своїх друзів, — усмінулася Бринь.

Після цього Іскорки вирішили разом піти на лабіринт і пограти в хованки. А потім ще раз, і ще, і ще...

Через кілька годин утомлені пригодами друзі вирушили додому.

— Я відчуваю задоволення, — усмінулася Жуж. — Налазилася і нагойдалася скрізь.

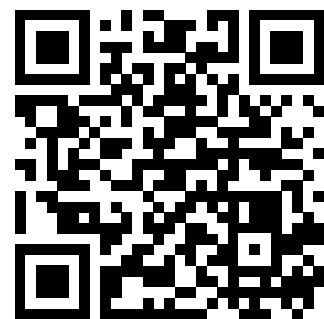
— А я, якщо чесно, незадоволений, що треба вже додому... — зізнався Міо.

— А я сумний, — сказав Пум, — оскільки завтра не зможу сюди прийти.

— Я відчуваю щастя, — усмінулася Бринь. — Такого майданчика мені давно бракувало, і ось тепер він у нас є. А ще — любов до своїх друзів, — продовжила вона, і всі Іскорки обійнялися.

НУМО гратися та розвиватися

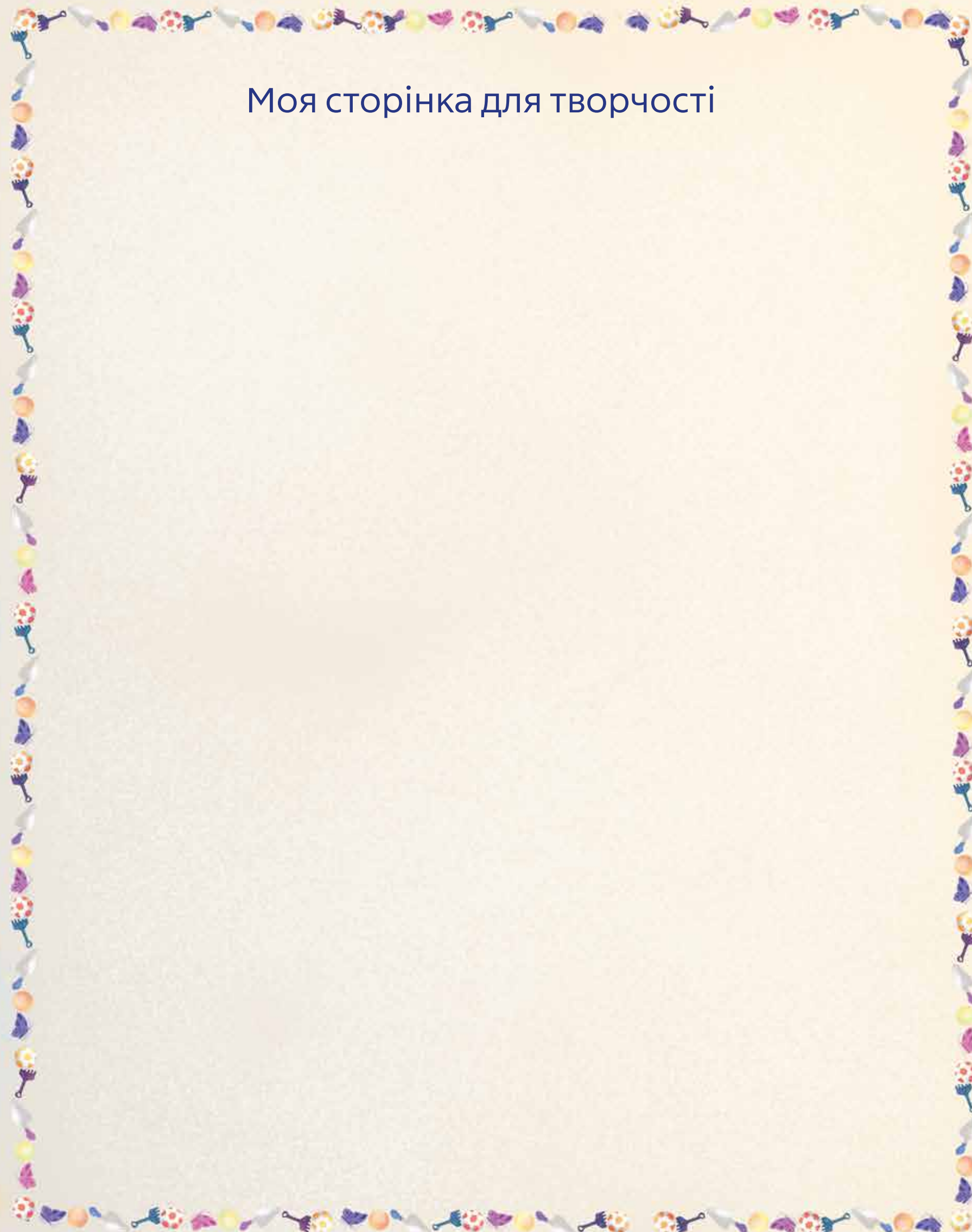
Навичка:
Я та емоційне
здоров'я

ЗАВДАННЯ

1. Запропонуйте дитині уявити майданчик її мрії. Запитайте, що там має бути? Можливо, їй хотілося б мати щось таке, чого на жодному майданчику ще не було?
2. Попросіть дитину пригадати всі почуття та емоції, які вона відчувала впродовж дня. Можливо, це були радість, роздратування, обурення, щастя, любов... Чи вдавалося їй, як Іскоркам, відчувати дві чи більше емоцій водночас?
3. Візьміть книжку з картинками та запропонуйте дитині розгорнути її на будь-якій картинці. Запитайте, що відчувають герої, які там намальовані? Прочитайте історію і перевірте, чи вгадала дитина ці почуття?

Моя сторінка для творчості

МАНДРІВКА ТРОЛЕЙБУСОМ

«Бр-р-р! Віу-віу-віу! Пш-ш-ш!»

Бринь вслухалася у звуки навколо і час від часу визирала на дорогу поміж пасажирів, що стояли на зупинці. Пум тримав Іскорку за руку, щоб від надмірної цікавості вона не вискочила на проїжджу частину.

— Ура! Схоже, наш тролейбус нарешті наближається! — зраділа Бринь.

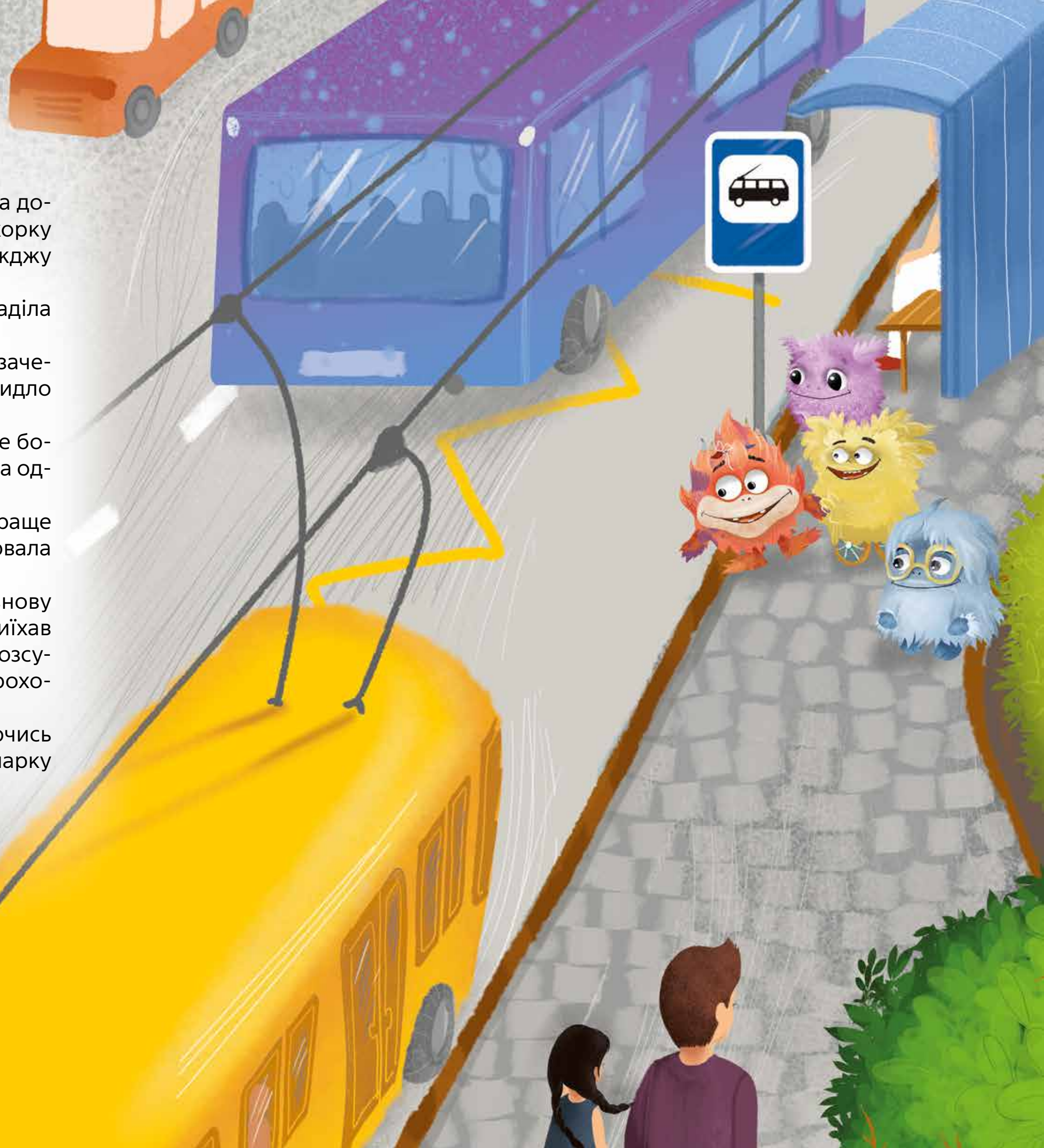
— На жаль, ще ні. Але він скоро приїде, тільки треба трішки зачекати. — Міо співчутливо поглянув на подружку. Йому теж набридло стояти на зупинці.

— Скільки ще чекати? Я більше не можу. Я втомилася, у мене болять ніжки, мені нудно-о-о. — Бринь було важко довго стояти на одному місці. — Ходімо до зоопарку пішки.

— Ні, Бринь. Зоопарк звідси далеко, доведеться довго йти. Краще дочекаємося тролейбуса, і він нас доведе, — терпляче пояснювала Жуж.

У відповідь Іскорка зітхнула та замовкла. Але за хвилику знову почала нудитись і визирати на дорогу. Нарешті з-за повороту виїхав довжелезний жовтий тролейбус. Зупинившись, він зашипів і розсунув свої двері. Усі пасажирі на зупинці стали по обидва боки проходу, терпляче пропускаючи тих, які виходили. Усі, крім Бринь.

Іскорка й далі визирала поміж людей і штовхалася, намагаючись якнайшвидше зайти. Вона давно мріяла потрапити до зоопарку та побачити лева — царя всіх звірів.

– Стоп! – нарешті не витримала Жуж. – Бринь, зачекай, тут черга. Спершу пасажери вийдуть, а потім ми зайдемо.

– Ти боїшся залишитись на зупинці? Але поки всі не зайдуть, водій не зачинить двері, – заспокоював Іскорку Міо.

Тим часом люди на зупинці одне за одним почали заходити до тролейбуса. Вони прикладали свої картки до спеціального екрана, щоб сплатити за проїзд, і займали вільні сидіння. Діти нічого не прикладали, адже для них проїзд у тролейбусі безкоштовний.

Іскорки теж стали вибирати собі місця. Обережно йдучи по тролейбусу, вони міцно трималися за поручні.

– Хутчіш, онде є місце біля дверей, – запропонувала друзям Бринь.

– От якраз тому, що воно біля дверей, ми на нього й не сядемо, – Жуж відкинула ідею Бринь і стала пояснювати: – Зверни увагу, що поруч є кнопка та спеціальна наліпка. Так позначають місця для літніх людей. Їм тут заходити та їхати найзручніше, а кнопкою вони повідомляють водія про намір вийти на наступній зупинці.

– Ех, Жуж, поки ти оце пояснювала, майже всі місця зайняли! – Бринь набундючилась і відвернулася до вікна.

– Ти засмутилася. Ми довго чекали на тролейбус, твої ніжки втомились, і тому ти дратуєшся на пояснення Жуж. – Міо став біля Бринь і теж поглянув у вікно. – Ходімо далі – пошукаємо разом вільне місце.

Іскорки роззирнулися.

– Друзі, сідайте біля мене. Ось моє місце, – Пум вказав на наліпку під вікном, що позначала, де в тролейбусі комфортно пасажирам із візочками або на колісному кріслі.

Бринь, Міо та Жуж із радістю погодились на пропозицію Пума.

Умостившись на одному сидінні, вони з цікавістю роздивлялися місто за вікном.

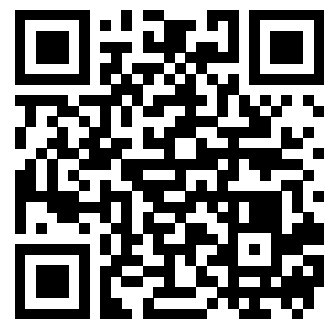
– І довго нам їхати? Скільки зупинок чека... – не встигла запитати Бринь, як десь згори почулося: «Шановні пасажери, наступна зупинка “Зоопарк”. Не забувайте своїх речей!»

– Супер-р-р! Я навіть не помітила, як промайнув час.

– Справді, нам довелось довго чекати, але так швидко доїхали, – усміхнулася Жуж і стала в чергу на вихід.

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та рівновага

ЗАВДАННЯ

1. Попросіть дитину назвати емоції, які вона відчуває під час тривалого очікування. А коли грається в піжмурки і її довго не можуть знайти? Коли чекаєти приємніше?
2. Поміркуйте разом, чому треба дотримуватися черги в транспорті? Чому пасажери спершу виходять, а потім заходять?
3. Обговоріть із дитиною правила поведінки в громадському транспорті (інших громадських місцях, зокрема в театрі).

**Відгадай, які емоції відчувають люди,
та з'єднай стрілками**

сум

радість

гнів

втіха

Моя сторінка для творчості

ХТОСЬ СВІТИТЬСЯ В СУТІНКАХ

Якось Жуж роздивлялася книжку про жуків і з подивом дізналася, що існують жуки, які світяться в сутінках, – світляки! Живуть на луках або в садочках біля річок. Жуж одразу запропонувала:

– Ходімо ввечері в наш садок. Побачимо, чи живуть там ті-хто-світяться-в-сутінках і скільки вони дають світла.

– Тобто Вечірні Іскорки? Це неймовірно! – закрутилася в захваті Бринь. – Треба їм щось подарувати від нас, бо ж ми трошки родичі – Іскорки та світляки.

– Знаю! – зрадів Міо. – Тим, хто світиться в сутінках, можна подарувати те, що також світиться!

– Чарівний ліхтар! – здогадався Пум. – Несу!

Насправді цей ліхтар був не зовсім чарівний. Він просто мав у собі сонячну батарею. Удень вона набирала світло сонця, а в сутінках починала віддавати енергію, тож ліхтарик світився ніби сам собою.

Щойно настав вечір, Іскорки вийшли в садок. Тут було чарівно. Рожеві мальви в сутінках здавалися фіалковими. Звідусіль було чути ніжну музику цвіркунів.

Друзі намагалися просуватися якнайтихіше та уважно роззиралися довкола.

– Ось перший, світиться! – голосно прошепотіла Бринь, помітивши світлячка.

– А ось другий і третій, трошки менші, – кивнув праворуч заворожений Пум.

– А ось п'ятий біля струмочка! – помітив Міо.

– Це четвертий, – виправила його Жуж. – Адже після третього йде четвертий.

– Дякую, точно, четвертий! – погодився Міо.

Тим часом Бринь підбігла ближче до струмочка і вигукнула:

– П'ятий тут, погляньте. І шостий... Іх... безліч!

Світляків таки було дуже багато. Вони літали низько над травною й утворювали світлом вигадливі лінії та фігури. Це була справжня магія літнього вечора.

Іскорки застигли, заворожені, і декілька хвилин спостерігали за незвичною виставою.

– А бачите, – замислено сказав Пум, – поодиначі світляки ледве помітні. А коли вони разом, то так багато світла!

– Вони світяться так яскраво, наче ліхтар – наш подарунок, – згадала про ліхтарик Бринь.

– Давайте поставимо його ось тут, – запропонував Міо. – Буде ще більше світла! Коли темно, дуже хочеться бачити все навколо. Особливо близьких. Тоді всередині стає світліше та радісніше.

Мить – і ліхтарик уже стоїть на землі й тихо світиться. А Іскорки, усміхаючись і водночас позіхаючи, вертаються додому.

– Мені холодно, – Бринь обхопила себе руками. – Довго ще йти?

– Зараз подумаю, – сказала Жуж. – Іти ще п'ять твоїх кроків, потім треба проминути чотири яблуньки та два кущі малини – і ми вдома.

– Один, два, три, чотири, п'ять, – порахувала свої кроки Бринь.

– Один, два, три, чотири, – порахував яблуні Міо.

– Один, два, – усміхнувся Пум, проминаючи кущі малини.

– Ось ми й удома, – усміхнулася Жуж.

Бринь зраділа, аж крутнулася на місці.

– Погляньте, друзі! – прошепотіла вона в захваті, помітивши щось у садку, з якого вони щойно прийшли.

Іскорки озирнулися й побачили, як у темряві вечора світляки злетілися на ліхтар. Їх було так багато, що неможливо навіть порахувати!

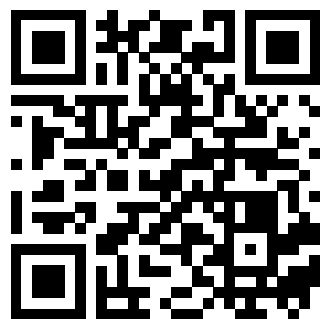
За мить світлячки утворили сяюче сердечко, бо їм дуже сподобався подарунок.

– Коли мені радісно, маю відчуття, що моє серце також світиться, – тихенько промовила Бринь і роззирнулася. Їй здалося, що серденька всіх Іскорок сяяли назустріч великому сяянню світляків.

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та числа

ЗАВДАННЯ

1. Запропонуйте дитині намалювати себе в саду Іскорок. Запитайте, кого з друзів вона хотіла б узяти із собою? Нехай порахує, скільки тепер їх усіх разом у саду. На кущі малини для кожного є по дві ягідки. Потрібно зірвати малину для всієї компанії. Скільки ягідок треба зірвати, щоб кожному було по дві? Щоб легше рахувати, дитина може намалювати всіх своїх друзів і по дві ягідки малини біля кожного / кожної.
2. Розкажіть дитині, що в сутінках кольори виглядають інакше. Нехай вона визирне у вікно, коли за сутеніє, і переконається в цьому! Як увечері виглядають дерева? А небо, а дорога? Як змінилися їхні кольори? Запитайте, чи знає вона назви цих кольорів і відтінків?
3. Гуляючи садочком або парком, порахуйте з дитиною, скільки яких дерев вона минає від свого помешкання до найближчого магазину. Поміряйте, скільки звичайних кроків між двома деревами? А маленьких? А скільки величезних?

Порахуй і напиши, скільки всього:

КВІТОК

ЯГІД

ЛИСТКІВ

Моя сторінка для творчості

КОТЛЕТКА ДЛЯ ПЕСИКА

Якось увечері Іскорки поверталися додому. На їхніх розмальованих личках мерехтіли блискітки. Кожна Іскорка була схожа чи то на супергероя, чи на чарівне звірятко. Із собою вони несли смаколики від іменинниці та веселі спогади про святкування дня народження. Проте одна Іскорка несла ще й дрібку хвилювань і смутку.

То був Міо. Він повертався мовчазним, не підтримував радісних розмов друзів і тримався осторонь.

– Що сталося, Міо? Чому ти засумував? – занепокоївся Пум.

– Сьогодні на святі дещо відбулося, – таємниче почав розповідь Іскорка. – Коли діти сиділи за святковим столом, я помітив, як одна маленька гостя потайки віддала свою котлету песикові. І той її проковтнув.

– Ну і що тут такого? – приєдналася до розмови Бринь. – Песикові не сподобалася котлетка?

– А те, що дівчинка не любить котлет. Вона нікому про це не сказала, натомість нагодувала нею песика.

– Уф, яка винахідлива! – вигукнула Бринь. – Майже як я!

– Так, але ж вона могла просто сказати дорослим, що їй не смакує така страва. І не треба було б нічого вигадувати, – спробував пояснити ситуацію Міо.

– Твоя правда. Про таке завжди потрібно говорити дорослим, які про тебе піклуються. Вони вислухають і допоможуть, якщо попросити про допомогу, – погодився Пум.

— А хіба дорослі не могли самі здогадатися, що дівчинці не смакує котлетка? Вони що, ніколи цього не помічали? — здивувалася Бринь.

— На жаль, ні. Ніхто не вмє читати чужих думок, навіть дорослі, яких любиш і яким довіряєш. Саме тому варто говорити про те, що тобі смакує, а що ні, чого хочеться, чого потребуєш, а що заважає або викликає неприємні відчуття. Якби дівчинка пояснила про котлетку, мама чи тато запропонували б їй замінити страву.

Бринь на мить замовкла. Вона думала про песика, якому дісталася святкова котлетка.

— Цікаво, хоч песикові було смачно? — розмірковувала Бринь.

— Можливо. Але я не певен, адже собачих думок теж ніхто читати не вмє.

— Як на мене, то це чудово, що деякі мої думки ніхто не прочитає. Вони в мене бувають аж занадто винахідливими, — Бринь загадково всміхнулася. — Трапляється, я щось утну, а потім хвилююсь, щоб ніхто не дізнався. Майже як та дівчинка. Вона не сказала, що таємно позбулася котлетки, і всім добре. Її ніхто не насварив, і песик ситий.

– Добре, що дівчинка не стала приховувати свого вчинку й потім зізналася батькам.

– І що вони сказали? Насварили?

– А от і ні. Навпаки. Батьки її обійняли, спитали, чи не голодна. А ще похвалили, що зізналася, адже довіра – це найголовніше в стосунках між близькими людьми. Потім, звісно, пояснили, чому чужих песиків не можна годувати без дозволу їхніх господарів.

– А чому не можна?! – здивувалися Іскорки.

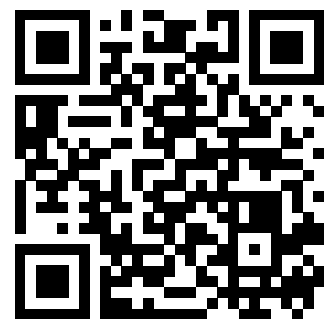
– Бо це може порушити режим харчування. А ще є небезпека, що якісь звичні для людей продукти викличуть у тваринки алергію.

Повернувшись додому, Бринь поведилася трохи дивно. Вона мовчки вмилась і почистила зубки, без жодного слова одягла піжаму, вляглася в ліжечко й сама взялася читати книжку. Але за хвилику вже її згорнула.

– Уф, я більше так не можу! Цілий вечір мовчу, і ніхто не прочитав жоднісінької моєї думки. Не почув моїх прохань скласти компанію, поки я чистила зубки та вибирала книжку. Ні, з мене досить, більше жодних таємниць. І жодних котлет для песиків!

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та дорослі

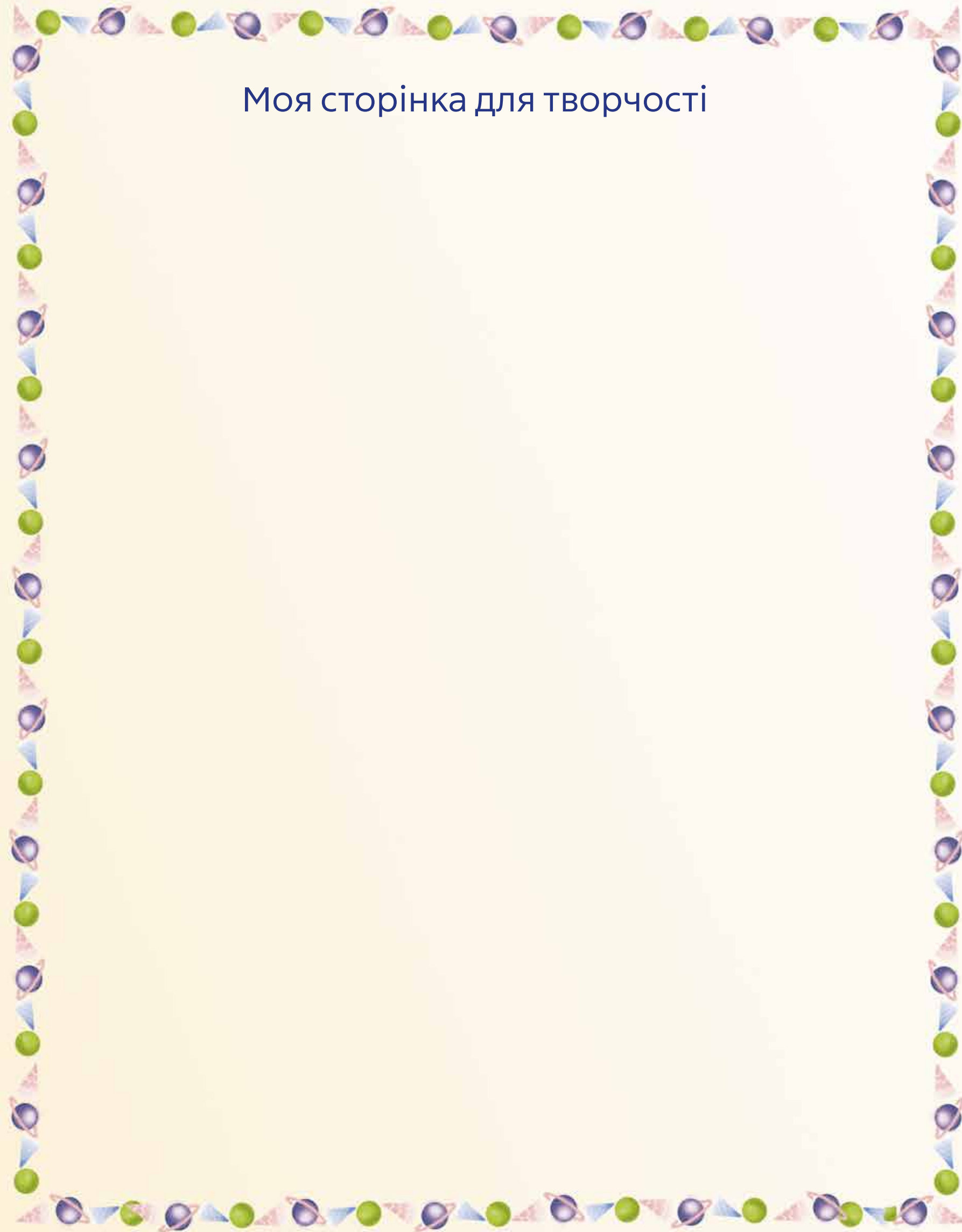
ЗАВДАННЯ

1. Нехай дитина назве та порахує дорослих, яким вона може довірити таємниці, попросити про допомогу чи зізнатися в помилках.
2. Поміркуйте разом, чому не можна мати спільних таємниць із незнайомцями. Обговоріть питання безпеки.
3. Спробуйте здогадатися про «бажалочки» одне одного та прочитати думки. Вдалося?

Назвй та підпиши під кожним пальчиком дорослих, яким ти довіряєш

Моя сторінка для творчості

ЯГІДНИЙ ПІКНІК

У старезному саду висів гамак. Іскорки обожнювали в ньому гойдатися та читати книжки. Зазвичай це тривало, аж поки хтось із них не зголодніє.

– У мене вже бурчить у животику, – Міо згорнув свою книжку й поглянув на друзів у пошуках підтримки.

– Здається, я теж голодна, – озвалася Жуж.

– Ми ж у саду, а тут повно ягід. Влаштуймо пікнік! – вигукнула Бринь і зіскочила з гамака.

Друзі від несподіванки мало не покотилися на землю. Ідеї до Бринь завжди приходили раптово, коли їх ніхто не очікував.

– Чудово! Я вже приніс усім кольорові кошики. Вибирайте, кому який до вподоби. – Пум тримав блакитний, фіолетовий, червоний і жовтий кошики.

– Це мій! Ви ж не проти? – Бринь вхопила блакитний.

– Звісно! Вибирай будь-який, на свій смак.

Жуж обрала фіолетовий кошик, Міо вподобав червоний, а Пум залюбки залишив собі жовтий.

– У цьому саду стільки ягід, що вистачить усім. Якщо кожен набере повний кошик одних ягід, то потім зможе пригостити решту. Я збиратиму полуниці, а ви – якісь інші. Влаштуймо ягідний пікнік, – запропонувала Жуж.

– Ура! Тоді я назбираю шовковиці! – зрадів Міо та поспішив до шовковичного дерева.

– А я пригощатиму всіх малиною! – підтримав ідею Пум і рушив до малинових кущів.

– Тоді я принесу найсолодшу та найбільшу ягоду! – захотіла всіх здивувати Бринь і побігла вглиб саду.

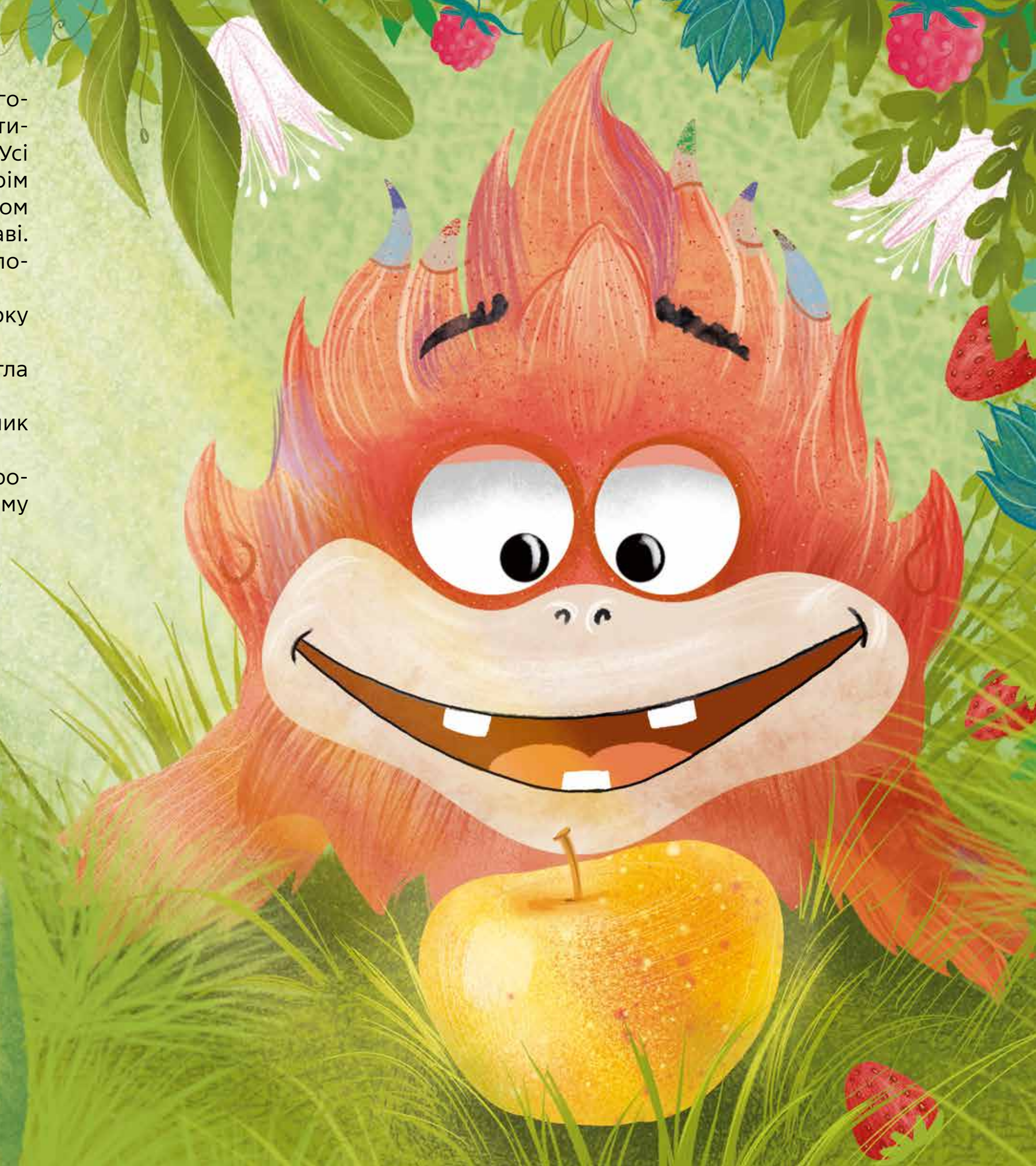
Іскорка довго блукала в пошуках тієї самої особливої ягоди – такої, як вона сама. Їй хотілося вразити друзів, похвалитися, що вона може. Проте особлива ягода ніяк не знаходилася. Усі Іскорки давно вже зібралися зі своїми повними кошиками, окрім Бринь. Зрештою вона поверталася до друзів засмучена, аж раптом через щось перечепилась. Велике жовте яблуко лежало в траві. Іскорка зраділа, хоч то була й не ягода. Вона витерла його та помчала до друзів.

– Бринь! Я вже почав за тебе хвилюватися! – Пум зустрів Іскорку обіймами.

– Нумо мінятися ягодами. Ось мої вам полуниці, – Жуж простягла кожному по кілька ягідок.

– Міняю твої полунички на мої шовковиці. – Міо тримав кошик фіолетовими від ягід руками.

– А я назбирав цілий кошик малинки. Пригощайтеся, – Пум простягнув друзям свій кошик. Жуж та Міо натомість відсипали йому свого врожаю.

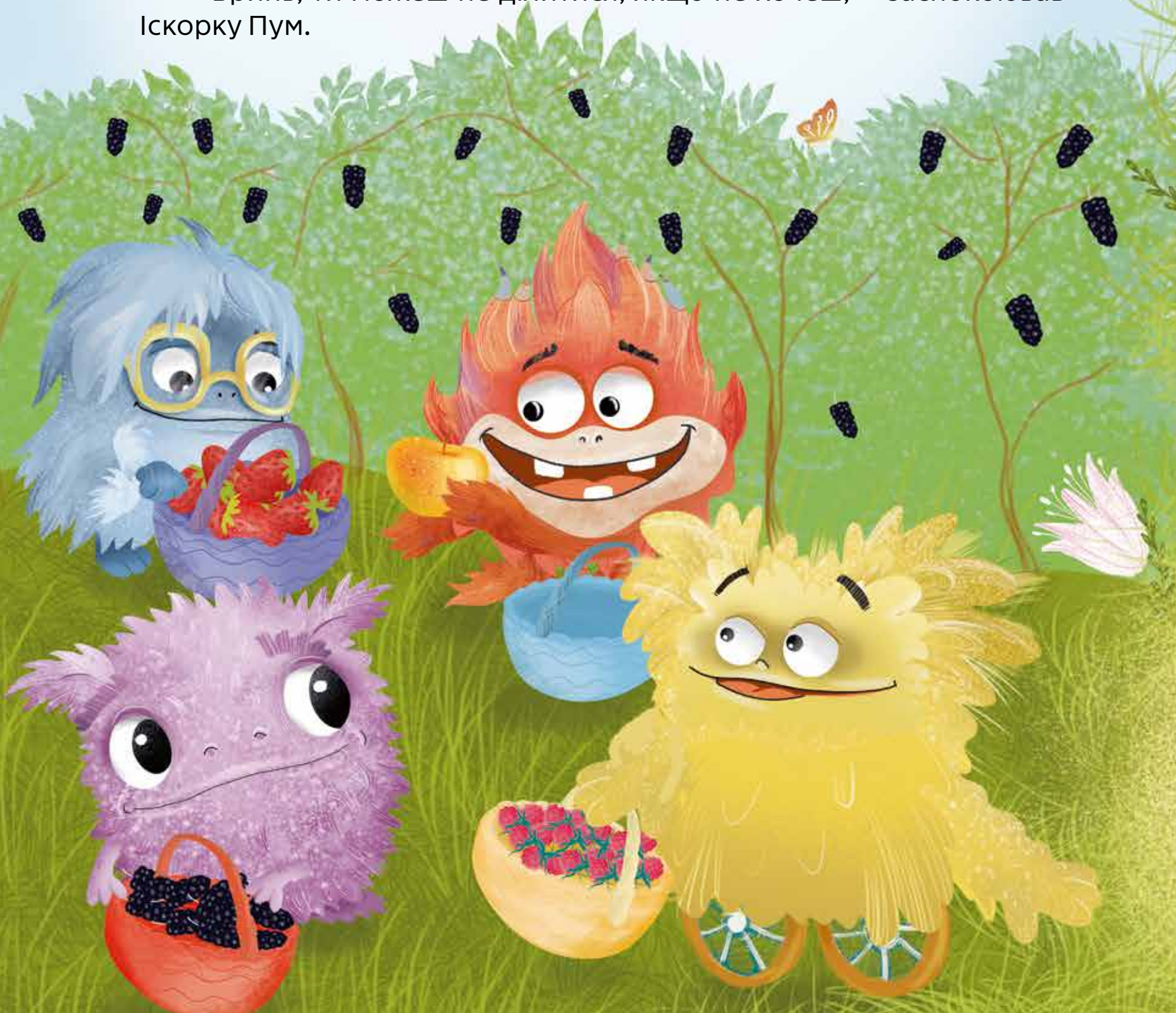

Лише Бринь сиділа мовчки і ні з ким не мінялася. Вона тримала при собі єдине яблуко, яким так жадала похвалитися, але не хотіла нікому його віддавати.

— Бринь, де твоя особлива ягода? — поцікавився Пум. — І чому не береш наші?

— Бо не хочу ділитися чи мінятися! Це моє! — Іскорка притисла яблучко до грудей і заплакала. — Якщо я віддам його Жуж, то не буду мати чим мінятися з тобою і Міо. Якщо поміняюся з Міо, то не матиму що запропонувати тобі та Жуж.

— Бринь, ти можеш не ділитися, якщо не хочеш, — заспокоював Іскорку Пум.

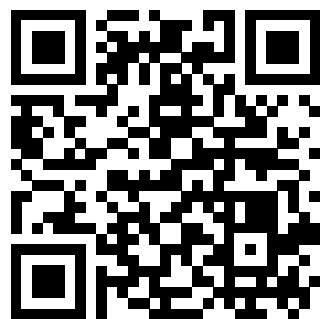
— Але я хочу покуштувати ваших ягід. Що мені робити? — ще дужче розплакалася Бринь.

— Поглянь, яке велике твоє яблуко! Розділи його на шматочки — так його вистачить на всіх. Як і наших ягід.

— А й справді! Дякую, Пуме! Друзі, це найкращий ягідний пікнік у моєму житті. — Бринь витерла сльози й поклала яблучко в блакитний кошик. На денці її кошика вже лежали шовковиця, малина та кілька ягід полуниці.

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:

Я та моя особистість

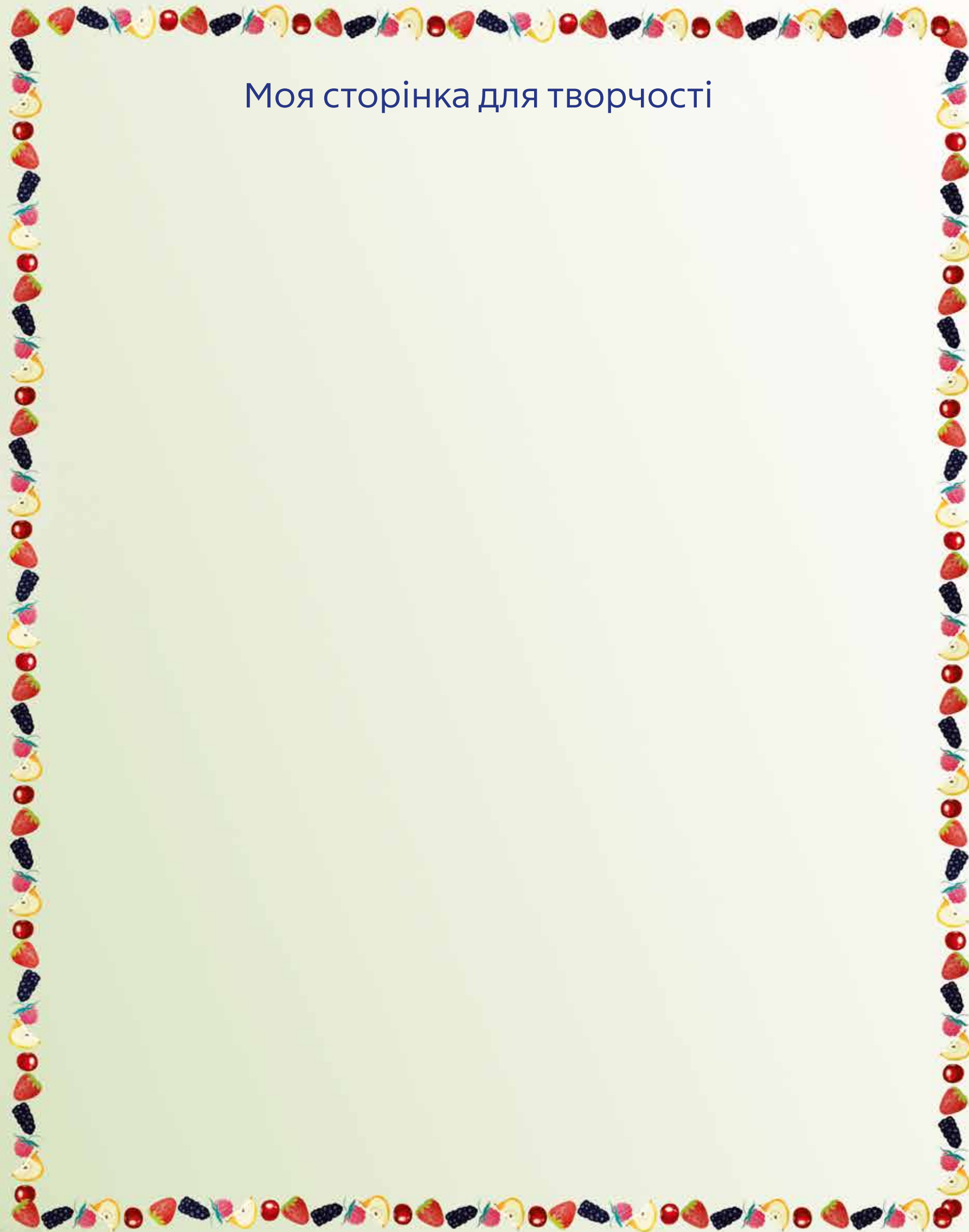
ЗАВДАННЯ

1. Поцікавтеся в дитини, які її улюблені кольори і чому. Хай вона запитає про це своїх друзів. Чи змінювалися їхні уподобання і від чого це залежало (настрою, пори року)?
2. Пограйтеся в «Магазин» або «Базар», де кожен продавець і продавчиня має свій продукт і не має грошей. Спробуйте обміняти своє на чуже, домовитись про вартість і поторгуватися.
3. Запропонуйте дитині уявити себе Іскоркою. Запитайте, у чому була б її особливість? Нехай вона похвалить себе за цю суперсилу, починаючи зі слів «А я можу...». Наприклад: «А я можу вигадувати різні ігри та смішити всіх навколо». Або: «А я можу бути дуже швидким і допомагати друзям».

Назві овочі, фрукти і ягоди в кошиках

Моя сторінка для творчості

ОСОБЛИВЕ МІСЦЕ

Із самісінького ранку Міо почувався піднесено. А все тому, що Іскорки вперше зібралися відвідати особливе місце. Міо знав, що там живуть книжки, а значить — нові враження та друзі. Іскорка мріяв потрапити до дитячої бібліотеки!

— Біб-лі-о-те-ка, — протяжно повторював Міо.

Йому подобалося вимовляти це слово, яке нагадувало чарівне заклинання.

Ото лише Пум не зміг піти з друзями, адже заздалегідь був записаний на огляд до стоматолога. Такі профілактичні візити — необхідні й корисні. Інколи варто чимось поступитися, як-от прогулянкою чи забавками, заради важливіших речей. Здоров'я й безпека — саме такі. Тож у бібліотеку Жуж, Бринь і Міо вирушили втриьох.

У бібліотеці Іскорки помітили гурт дітей. Схоже, вони також приїшли на екскурсію. Привітна пані бібліотекарка розповідала своїм гостям:

Біб-лі-о-те-ка

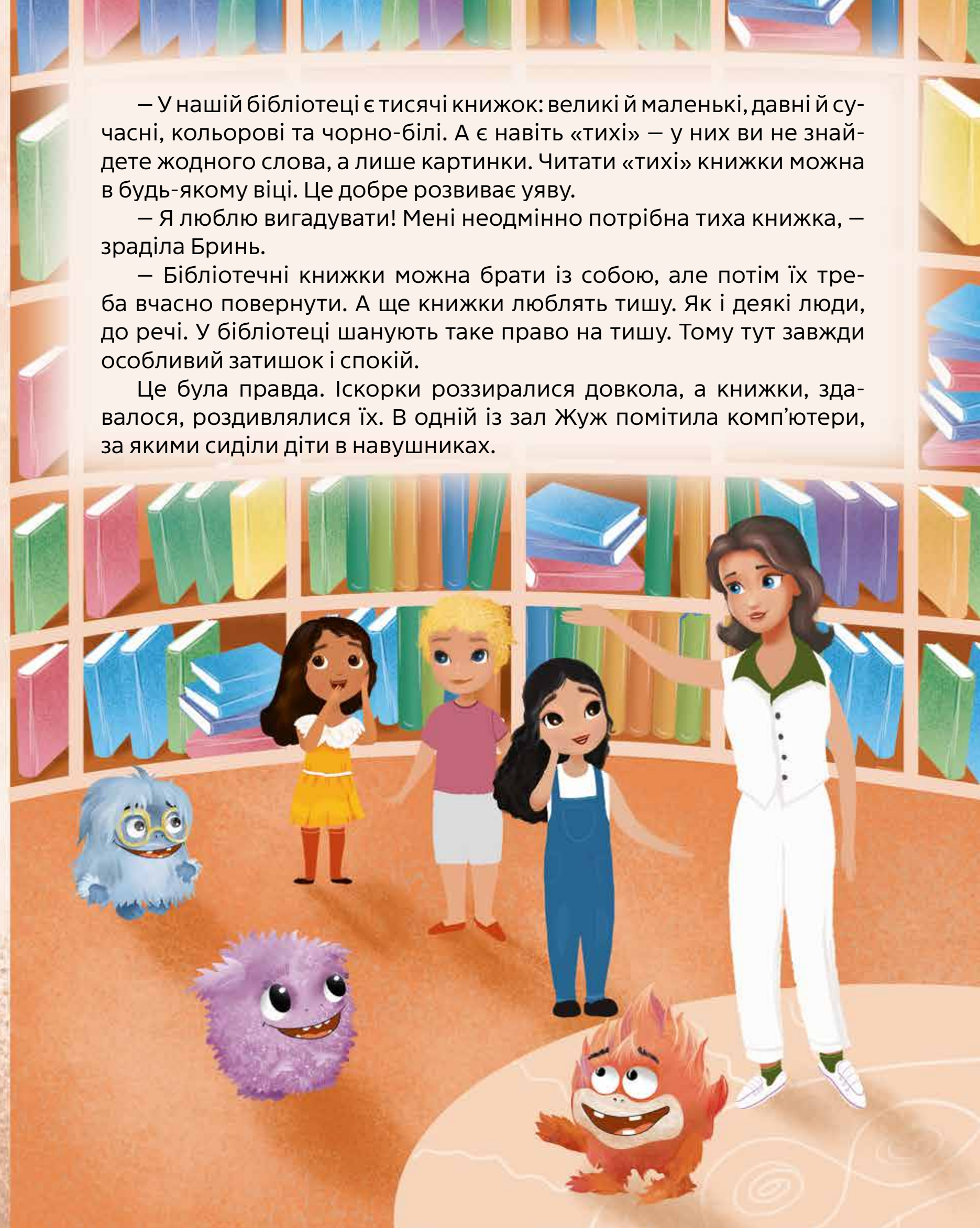

— У нашій бібліотеці є тисячі книжок: великі й маленькі, давні й сучасні, кольорові та чорно-білі. А є навіть «тихі» — у них ви не знайдете жодного слова, а лише картинки. Читати «тихі» книжки можна в будь-якому віці. Це добре розвиває уяву.

— Я люблю вигадувати! Мені неодмінно потрібна тиха книжка, — зраділа Бринь.

— Бібліотечні книжки можна брати із собою, але потім їх треба вчасно повернути. А ще книжки люблять тишу. Як і деякі люди, до речі. У бібліотеці шанують таке право на тишу. Тому тут завжди особливий затишок і спокій.

Це була правда. Іскорки роззиралися довкола, а книжки, здавалося, роздивлялися їх. В одній із зал Жуж помітила комп'ютери, за якими сиділи діти в навушниках.

— Невже вони дивляться мультики? Це ж не кінотеатр! — здивувалася Іскорка.

— Але ж ти знаєш, що гаджети — не лише для розваги. Вони допомагають людям. Наприклад, рахують числа, вимірюють температуру, складають схеми чи навчають, — тихенько мовив Міо.

— Як мої улюблені відеозаняття з малювання, — додала Бринь.

Тоді пані бібліотекарка розповіла, що існують книжки, які не можна прочитати.

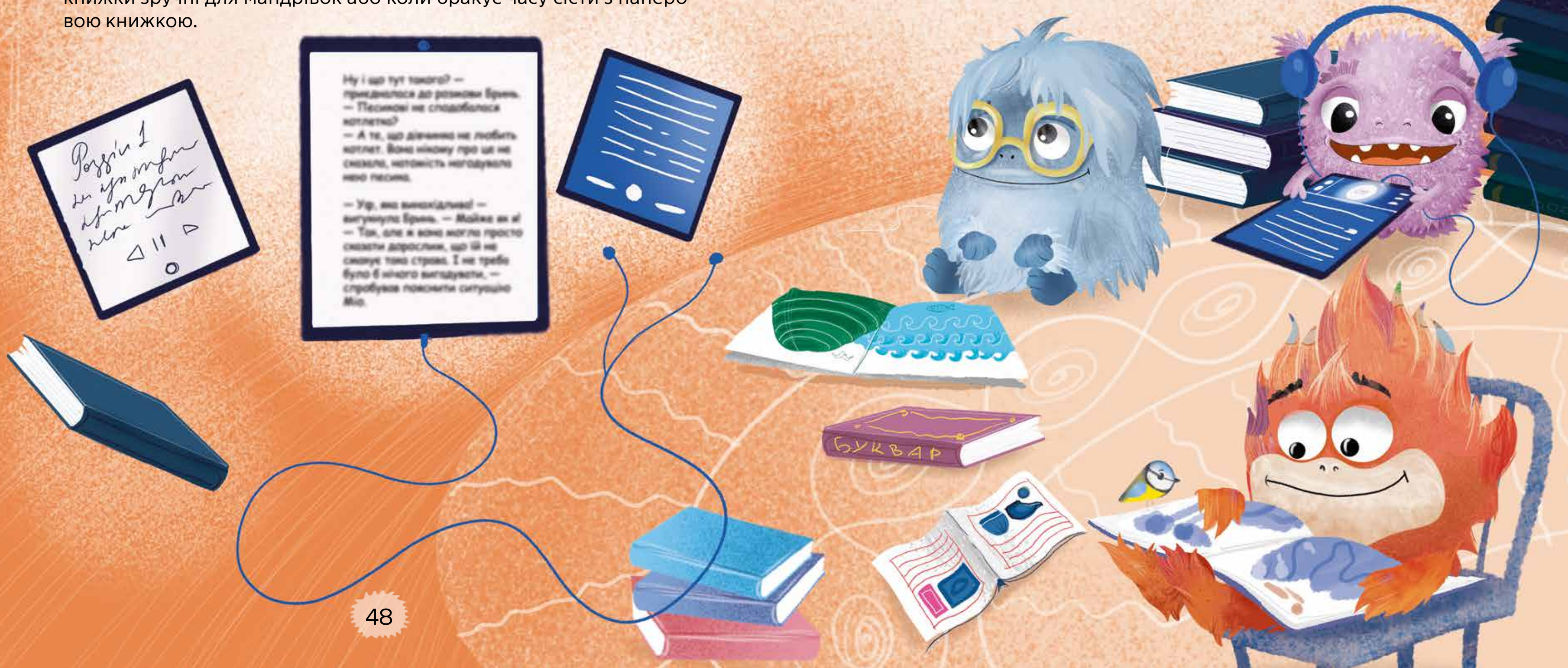
— Справа не в зачаклованих сторінках чи знанні літер. Просто деякі книжки потрібно... слухати. Їх тому й називають аудіокнижками. Вони зберігаються в онлайн-бібліотеці в інтернеті. Аудіокнижки зручні для мандрівок або коли бракує часу сісти з паперовою книжкою.

— Або коли хворієш! — додав Міо.

— Так, книжки справді здатні зцілювати, — підморгнула бібліотекарка.

Перейшовши до наступної зали, діти й Міо сіли на килимок і слухали казки, які читала їм пані бібліотекарка. Бринь умостилася в кріселку неподалік і гортала «тиху» книжку. А Жуж роздивлялася комікс про піратів. Усі в бібліотеці були зайняті по-своєму.

Додому Іскорки поверталися щасливими. Вони дізналися багато нового. Кмітлива Жуж довідалася, як правильно знаходити аудіоказки на планшеті, щоб увечері послухати їх усім разом. Пум був у захваті.

– Тепер я справжнісінький аудіочитач! Чи слухач? – жартував він.

Візит Пума до стоматолога теж видався захопливим. Лікар навчив його зубної гігієни, тобто як правильно доглядати за зубками.

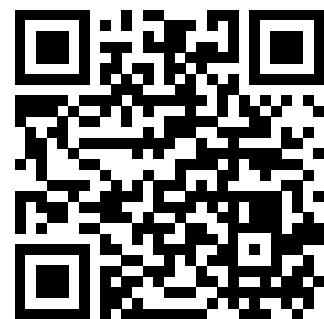
– Гі-гі-є-на, – протяжно вимовив Міо.

Він вирішив неодмінно розпитати про неї Пума, але це вже зовсім інша історія.

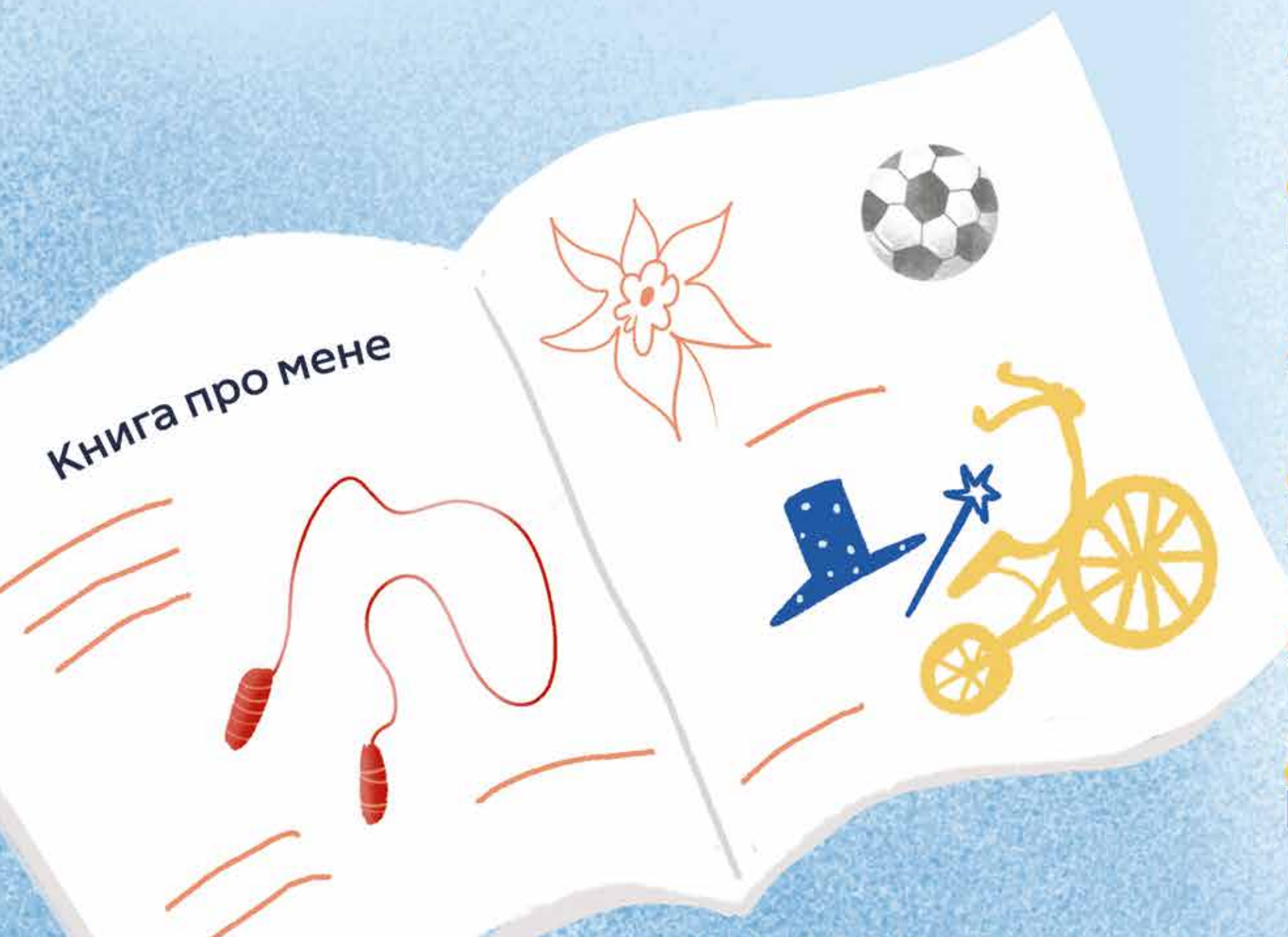
НУМО гратися та розвиватися

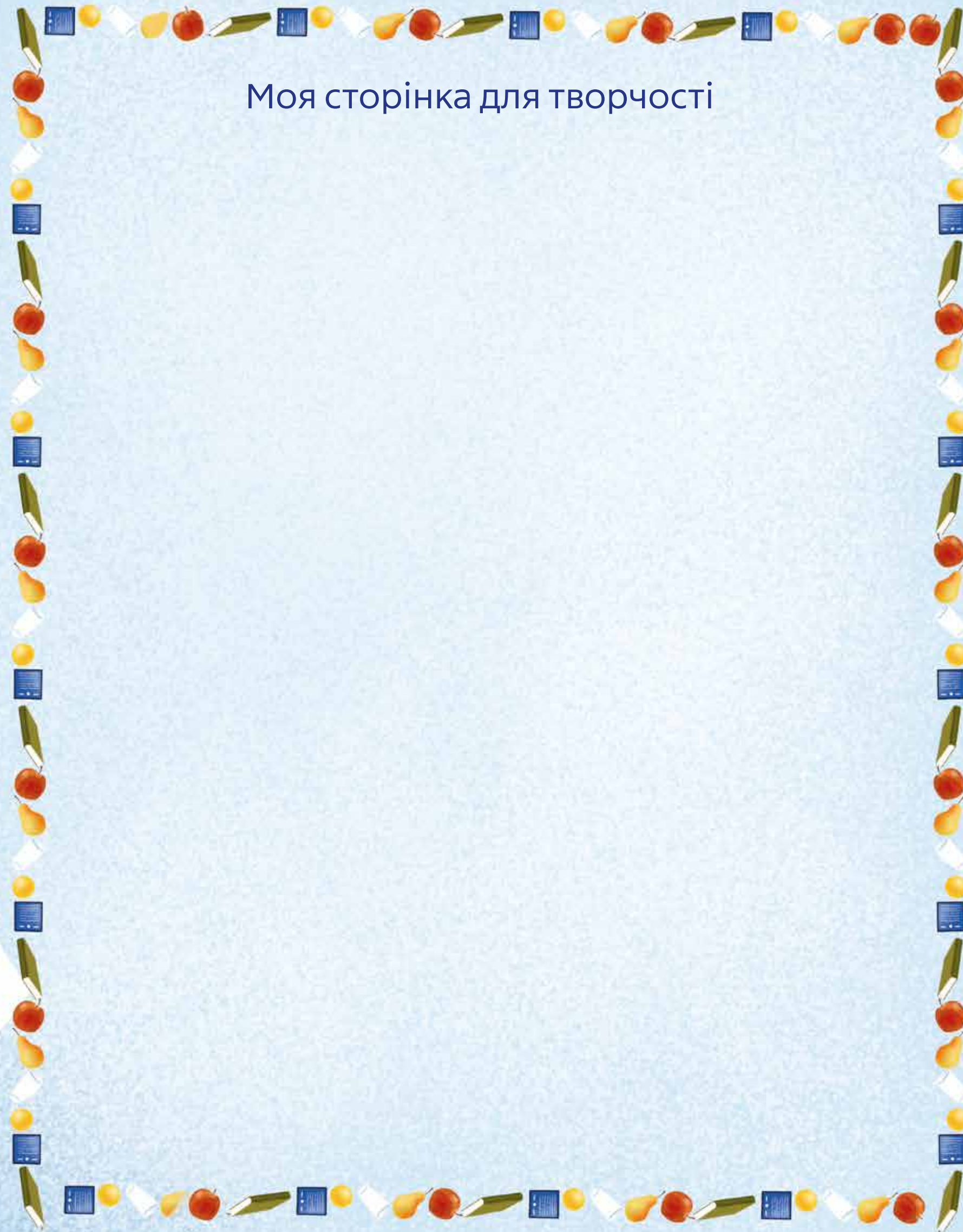
Навичка:
Я і технології

ЗАВДАННЯ

1. Запропонуйте дитині обміркувати таке питання: якби існувала книжка, написана саме про неї, про що б вона була?
2. Які суперсили мають книжки?
3. У яких ситуаціях зручно слухати аудіоказки, і коли це може бути недоречним?
4. Послухайте аудіоказку під час творчого заняття. Нехай дитина намалює ілюстрації до неї.
5. Знайдіть кілька картинок і разом із дитиною придумайте до них сюжет.

Моя сторінка для творчості

ПРАВИЛЬНИЙ ДОГЛЯД

Пум дуже хотів розповісти друзям про правильний догляд за зубами. Він підготував секретну коробку та запропонував погратися в лікаря. Однак Жуж зненацька обурилася:

– А чому саме ти будеш головним? Я теж хочу!

– Тебе знову муха-вередуха вкусила чи що? Хіба ж це ти була в стоматолога? – втрутилася Бринь.

– А хіба ж я ніколи не чистила зуби? – далі капризувала Жуж.

Друзі презирнулися. Коли хтось із близьких має поганий настрій, інші це відчувають. І шукають способи допомогти.

– Жуж, давай ти будеш помічником лікаря, – запропонував Міо. – Це важлива професія – майже як ще дві руки для лікаря, уявляєш? Ідея бути «руками» Іскорці не дуже сподобалася. Тоді втрутився Пум:

– А хочеш приміряти для гри мою накидку фокусника? Лікарі, як і чарівники, уміють творити дива. Ти будеш моєю помічницею-чарівницею.

Жуж іще супилася, але схвально кивнула. Тож Пум урочисто розпочав, виймаючи з коробки перший «секретик»:

– Це зубна нитка. Її суперсила – діставати залишки їжі з проміжків між зубами.

– Такою ниткою не шують, а чистять зуби, – доповнила Жуж.

Потім Пум показав спеціальну щітку для язика. Виявляється, язичок також потрібно чистити від нальоту. Махнувши накидкою, Жуж продовжила:

– Підказка для зубів номер три!

Іскорка дістала з коробки маленький пісочний годинник. Він показує, скільки часу необхідно для якісного чищення зубів.

– У мене є такий! Тільки я забуваю ним щодня користуватися, – зізналася Бринь.

– Не засмулуйся. Я от інколи взагалі хитрував, аби не чистити зуби. Але краще доглядати зубки, ніж потім їх лікувати, – підтримав подружку Пум.

Проте найбільше Іскоркам сподобалося «правило горошинки». Виявляється, для чищення зубів достатньо й однієї горошинки зубної пасти замість довгих смужок. Головне – ретельно чистити кожен зубчик. І без поспіху.

– А мені так подобалося вичавлювати зуби й чистити пасту. Ой! Тобто вичавлювати багато пасти й чистити зуби! – озвалася Бринь і розсмішила Іскорок.

Раптом Міо вигукнув:

– Згадав! Таке дбайливе використання речей називають розумним споживанням! «Розумним» – бо важливо розуміти, що і навіщо ми робимо, які наслідки можуть бути. Не варто даремно чи без нагальної потреби щось використовувати. Наприклад, треба вимикати воду, коли чистиш зуби. Навіщо ж їй просто так текти?

– Я думала, що дбати про здоров'я складно, а виявляється, це навіть цікаво. Нумо ще придумувати, як можна піклуватися про свій організм, – Жуж потирала долоньки.

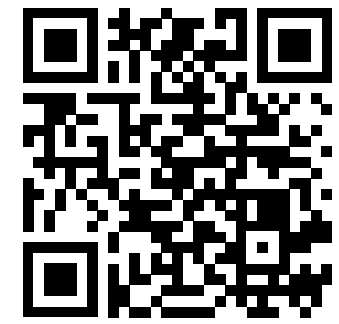
Друзі знову презирнулися, однак тепер вони раділи. Поганий настрій Жуж як вітром здуло. Спільна гра і підтримка допомогли.

Іскорки разом склали перелік корисних звичок на щодень. Жуж запропонувала ранкові руханки, Пум – прогулянки на свіжому повітрі, а Міо – здорове харчування. Він іще довго розповідав друзям про користь овочів і фруктів. Бринь спостерігала та зрештою замріяно мовила:

– Як добре, коли всім бобре. Ой! Тобто доб-ре! Сміх друзів чувся аж на вулиці.

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та здоров'я

ЗАВДАННЯ

1. Запитайте, які корисні та шкідливі звички знає дитина? Чи можна позбутися шкідливих звичок?
2. Нехай дитина складе свій розклад корисних звичок на щодень. Як змінюється її стан, якщо дотримуватися такого розкладу?
3. Поміркуйте разом, що покращує настрій дитині? Чим можна покращити настрій іншим?
4. Як можна піклуватися про свій організм?

Мої корисні звички

ЗВИЧКА	ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД

ПОЧИНАЙМО ІЗ СЕБЕ

– Ну ж бо, усі зібралися? Можемо йти до парку? – Жуж роззирнулася на Іскорок, що тупцяли біля дверей. – А де Бринь?

– Здається, вона пішла чистити зубки. Я миттю її покличу. – Пум рушив до ванної, звідки вже тривалий час було чути дзюрчання води. – Бринь, що це ти робиш?

– Чищу зубки, як тебе навчив стоматолог під час огляду. Ти ж сам розповідав, що треба чистити доти, доки сиплеться пісок у пісочному годиннику. От я й чищу.

– Усе правильно, Бринь. Але воду треба вимикати. Поки пісочок сиплеться, дарма витрачається чиста вода. Тобі може здаватися, що на нашій планеті дуже багато води, проте майже вся вона солона. Прісної ж води мало, тому її треба берегти, щоб усім вистачило. Поквапся, будь ласка, ми тебе чекаємо.

Нарешті Іскорки зібралися й рушили до парку. У парку Жуж і Пум пускали жабок по воді, Бринь із Міо гасали доріжками вздовж озера. Відтак Іскорки потомились і плюхнулися на лавку.

– Фух, як я хочу пити! – видихнув захеканий Міо.

– І я! – підхопила Бринь. – А давайте купимо води!

– Не варто, у мене з собою пляшечка, я ще вдома її наповнила. – Жуж дістала воду, багаторазові горнятка та запропонувала забіганим Іскоркам. – Щоразу, купуючи воду, ми купуємо й пластикову пляшку, а потім викидаємо її. Сміття стає дедалі більше, воно накопичується, потрапляє в землю, у воду, від нього потерпають тварини й рослини... Це все погано впливає на наше здоров'я.

Іскорки вкотре зраділи завбачливості Жуж. Це дуже зручно, коли маєш із собою водичку і можеш будь-якої миті втамувати спрагу. Крім того, це ще й екологічно, тобто береже природу.

Тим часом до Іскорок підпливла зграйка качок. Мама качка і трос її малюків плавали вздовж берега. Помітивши їх, Бринь вийняла зі свого наплічника булочку і поволі підійшла до птахів.

– Зараз я вас погодую, мої каченяточка, – тішилася Іскорка.

– Стій! Диких птахів не можна годувати хлібом. У булочці немає для них нічого корисного, качки від такої їжі можуть захворіти. Краще пригости їх несмаженим насінням або зернятками.

– Але в мене немає зерняток, ех... Вибачте, качечки. – Засмучена Бринь повернулася до друзів, сама доїдаючи свою булочку.

– Що з тобою, Бринь? – турботливо поцікавився Міо.

– Мені сумно. Поглянь, скільки в озері сміття. Чим я потім чиститиму зубки? Де жити та виводити діток качечкам?

– Так, це сумно, але все можна змінити. Тільки починати треба із себе.

– Як саме?

– А он як. Поглянь на той берег озера, – Міо спрямував свій погляд далеко попереду себе.

На іншому березі гурт дітей і дорослих збирав сміття у величезні пакети. Дещо вони навіть виловлювали з озера.

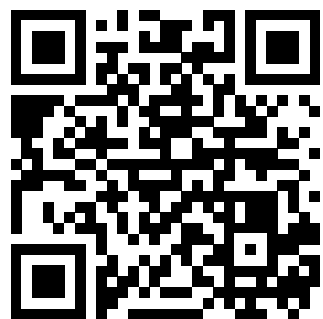
– Ого! Як же вони насмітили! – здивувалася Бринь.

– Ні, навпаки, вони піклуються про природу, очищуючи її від чужого сміття. Ось так і починають зміни – власними діями. Ти теж можеш почати із себе. Наприклад, коли чистиш зубки, вимикай воду. Світло теж, до речі, вимикай, коли виходиш із ванної.

– Світло у ванній! – збентежено вигукнула Бринь і швидко подріботіла додому. – Друзі, мені терміново треба повертатись. Я забула, чи вимкнула світло у ванній. Погуляємо іншим разом.

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та довкілля

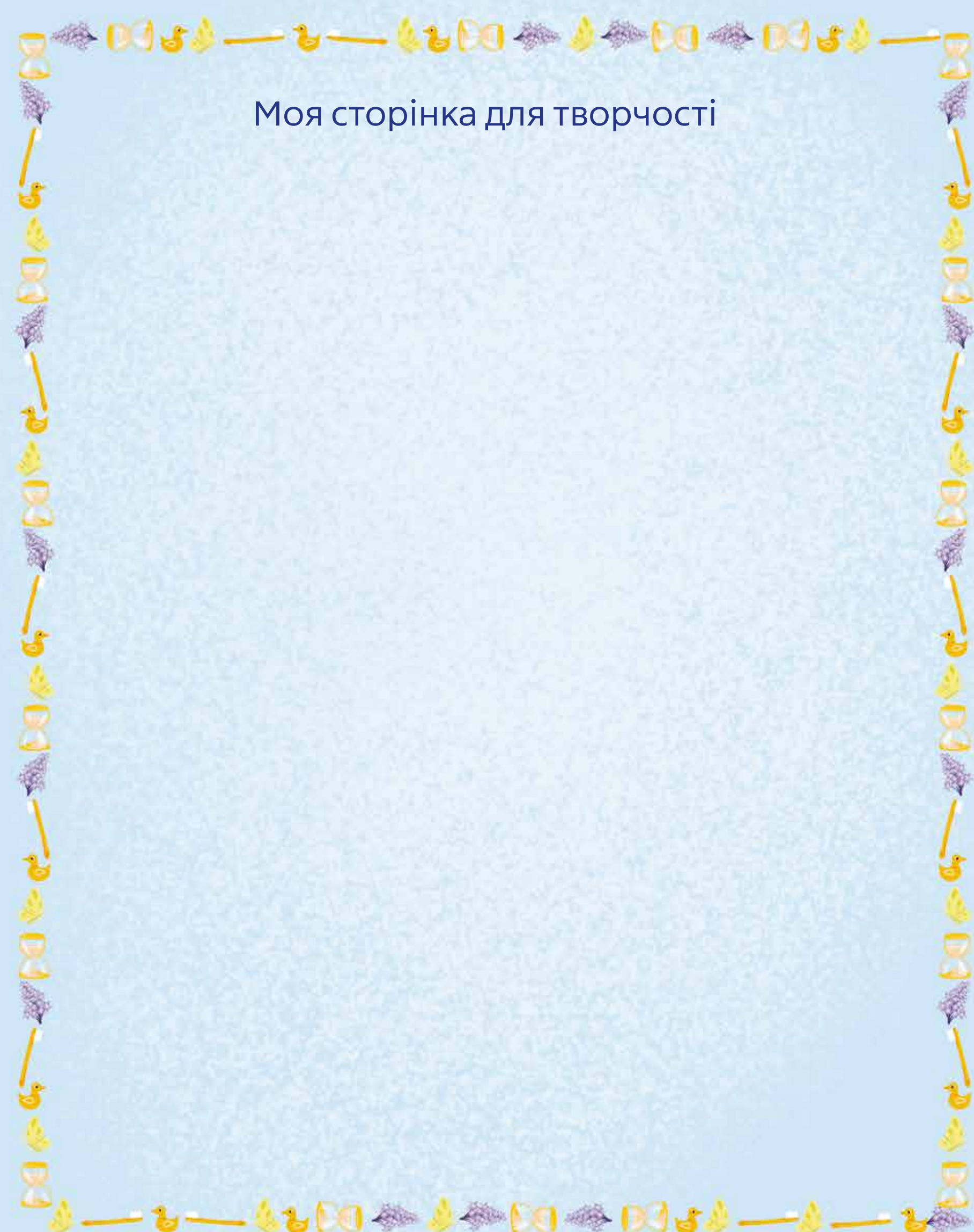
ЗАВДАННЯ

1. Наберіть воду в кухлик і запропонуйте дитині використати її для чищення зубів. Поміряйте кухликом, скільки води витрачається, якщо не вимикати кран. Порівняйте і зауважте, скільки зайвої води витрачається в другому випадку.
2. Сортуйте сміття разом із дитиною: складайте окремо папір, пластик, скло та інше. Поясніть дитині, що посортоване сміття отримає шанс на «перевтілення». Якщо це можливо, при нагоді відвідайте станцію сортування сміття у вашому місті.
3. Візьміть на прогулянку до парку «правильні» смаколики для птахів або зробіть годівничку.

Посортуй сміття у правильні контейнери, з'єднай їх стрілками

Моя сторінка для творчості

СКЛАДНИЙ ВИБІР

Коли Бринь зайшла до кімнати, Жуж і Міо сиділи на килимку, перемовляючись.

– Синя чи зелена?

– Може, червона або фіолетова?

– О, ви граєте в кольори веселки? Тоді я з вами! – Бринь радісно примостилася біля друзів. – Залишилося ще три барви: жовта, блакитна та помаранчева.

– Ми не бавимося, а вибираємо мені шкарпетки. Не можу визначитися, які одягнути на прогулянку. У мене їх цілісінька коробка, – пояснив Міо.

– Ага, уже сто годин так сидимо. Я от давно зібралася. Будь ласка, поквася, Міо! – Жуж була трошки сердита.

Бринь зиркнула на шкарпетки, потім на друзів, потім знову на шкарпетки. Спершу вона гукнула Пума, який саме повернувся з прогулянки.

– Пумчику, яка зараз погода?

– На вулиці дуже сонячно, обов'язково візьміть із собою панамки й водичку.

– Отже, – продовжила Бринь, – теплі вовняні шкарпетки тобі сьогодні не знадобляться, Міо. І довгі панчішки теж.

Іскорка відсортувала їх, значно зменшивши вміст коробки. Міо розклав решту шкарпеток перед собою. Він помітив дірочки на смугастій і рожевій шкарпетці, тому також відклав ці пари.

– Ну що, тепер шкарпеток не так багато. Ти вже наре-е-ешті вибрав? Це ж так легко! – не вгавала Жуж.

– Будь терплячішою. Ви ж не запізнюєтеся в гості, кінотеатр чи на іншу зустріч, – мовила Бринь. – Навіть маленький вибір – важливий. Пригадай, як довго ти вибирала тістечка для Міо на його день народження.

Жуж замислилася. Бринь справді допомогла подрузі, коли просто була поруч і не квапила її в магазині солодошів. Зрештою Жуж вибрала смачнющій банановий кекс, який тоді сподобався всім Іскоркам.

– Міо, ти справді не мусиш вибирати похапцем. От коли я щось роблю неспішно, наприклад збираю конструктор, складаю одяг або поливаю квіти, то почуваюся значно краще. А метушня мене часто засмучує, – підтримав розмову Пум.

Міо всміхнувся Іскорці. Він не знав цього про Пума, але тепер точно не підганятиме друга, особливо під час хатніх справ.

Тим часом Бринь звернула увагу, що біля коробки лежить лише одна шкарпетка жовтого кольору:

– Упс, схоже, шкарпетка загубилася.

– Ну от, тепер ще це... – Жуж зітхнула і всілася на диван.

Проте Міо пожвавішав:

– Я знаю! Можна подружити її з іншими шкарпетками. Тоді їй не буде сумно. А другу жовту шкарпетку я обов'язково пошукаю пізніше в кошику для прання.

– Здається, ти готовий зробити свій вибір. Сам і без жодних підказок. То які шкарпетки надінеш сьогодні? – поцікавився Пум.

– Я вибираю синю шкарпетку – на праву ніжку, а жовту – на ліву. Разом вони – чудовезна пара!

Міо почувався задоволеним. Друзі підтримали його:

– Гарний вибір! – сказав Пум.

– Як небо і поле, як море й пісок, як прапор України! – стрибала Бринь.

– А якби я створювала шкарпетки, то додавала б у набір третю, запасну шкарпетку, – озвалася Жуж.

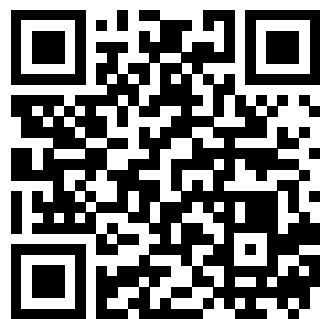
Вона саме складала в наплічник дві пляшечки з водою – для себе й Міо. Примірявши новенького капелюшка, Іскорка додала:

– Нумо нарешті вигулювати яскраві шкарпетки!

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та мій вибір

ЗАВДАННЯ

1. Влаштуйте з дитиною «веселковий тиждень» і щодня вибирайте відповідний головний колір в одязі, іграшках та предметах побуту.
2. Пограйтесь у гру «А що вибираєш ти?», продовжуючи фразу двома варіантами на вибір. Наприклад, море чи ліс? Вишню чи кавун? Кросівки або черевички? Мінняйтеся ролями.
3. Залучайте дитину допомагати вам із вибором, наголошуючи на важливості її думки. Наприклад, вибрати меню на обід або вечерю, заняття чи книжку для спільного читання.

А що вибереш ти?

Моя сторінка для творчості

СКАРБИ В КИШЕНЬКАХ І НЕ ТІЛЬКИ

У ботанічному саду Іскоркам було чим зайнятися, особливо теплої днини. Кожна стежина неначе запрошувала до казкового світу. Пишні дерева й кущі, доглянуті клумби, штучні озерця з фонтанчиками... Дивовижа! Друзі милувалися природою і принюхувалися до пахощів. Пумові та Міо дуже подобався аромат хвої – дерев із листочками-голочками.

– Хвоя пахне зимовими святами, – мрійливо сказав Міо.

– І трошки подарунками, – погодився Пум.

Іскорки навіть змагалися, хто перший відчує знайомий запах. Вони зупинялися й задирали вгору носики, вишукуючи хвойні кроки. Натомість Жуж уважно дивилася навсібіч. Вона вирішила краще дослідити місцину. Під височезною ялиною Іскорка знайшла продовговату шишку:

– Ой, колюча! Схожа на гігантський кактус, який ми бачили в оранжереї.

Бринь теж захотіла роздивитися знахідку і чемно попросила дозволу в подруги. Жуж була не проти. Коли Бринь узяла шишку в долоньки, то засміялася:

– Це так лоскітно! Шишка приємна, а не колюча. І схожа на веселого їжачка.

– А от я не боюся лоскоту! Зовсім! Навіть коли бігаю босоніж по травичці або надіваю шалик на шию, – озвався Міо.

– Це ще треба перевірити. Наприклад, за допомогою найкращого у світі лоскотуна... – Пум знайшов пір'їнку і гойдав нею в повітрі.

Міо не встиг нічого відповісти, адже друзі почули якийсь стукотіння. Усі враз принішкли, намагаючись зрозуміти, звідки лунає такий звук. Він то посилювався, то зникав.

– Та це ж дятел! – здогадалася Жуж.

Птах старанно стукотів по сусідньому дереву. Він дзьобав стовбур, вишукуючи поживу. Постукає, перепочине, а потім – знову за роботу. Іскорки спостерігали й дивувалися.

– Ну й спритність! Я б теж так хотіла, – мовила Жуж і підстрибнула.

– Е, ні! Такі швидкості мені не до вподоби. Набагато краще гойдатися в гамаку, – зауважив Міо.

Він обійняв себе руками й трошки погойдався: вправо-вліво, вправо-вліво.

– А може, дятел підказує, що й нам уже час перекусити? – запитав Пум.

– Заплющмо очі та уявімо, що ще може настукувати нам птах, – запропонувала Бринь.

Іскорка присіла й заплющила очі, вдаючи із себе непохитну гору, точніше горбок. Пум і Жуж радо приєдналися до подруги. Лише Міо вирішив інакше:

– Зайві звуки мене відволікають. Для мого думання найкраще пасує тиша. Я поки пороздивляюся химерні тіні дерев.

Він побрів недалеко від друзів. За кілька хвилин озвалася Бринь:

– О, здається, дятел надихнув мене! Змайструймо з наших знахідок пташку. Шишка буде тулубом, пір'ячко – крильцями, а дзьобик можна зробити з насінини. Удома є трохи пластиліну.

Жуж також розплющила очі:

– Я з Міо можу назбирати гілочок, аби зробити для пташки гніздечко.

Пум досі мріяв. Він облизнувся, проковтнув слину і вимовив:

– Мені чогось солоденького захотілося... Або тепленького... Або просто млинця з чаєм.

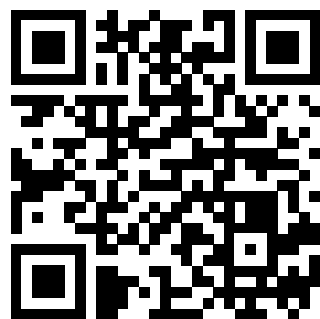
– Звуки теж можуть бути затишними та викликати приємні спогади. Хоча буває і навпаки, – пояснила Жуж.

Удосталь нагулявшись, Іскорки поверталися додому з повними кишеньками. Вони несли не лише свої ботанічні скарби, а й нові відчуття – пахощі, звуки, кольори...

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та відчуття

ЗАВДАННЯ

1. Зберіть у коробку різні природні матеріали (шишки, жолуді, каштани, горіхи, камінці, мушлі, пір'я тощо). Нехай дитина вгадує їх навпомацки із заплющеними очима, розповідаючи про свої відчуття. Можна додатково зав'язати очі шаликом. А потім поміняйтеся ролями. Хай дитина самостійно вибере для вас нові предмети.
2. Підготуйте для дитини кілька впізнаваних ароматів (не більше як три для одного заняття). Наприклад: кориця, апельсин, цибуля, мамині чи татові парфуми, кава, улюблене мило тощо. Коли дитина вгадає запах, запитайте в неї, із чим він асоціюється? З якими спогадами або людьми? Другий варіант вправи – намалювати цей запах, використовуючи будь-які кольори та образи.
3. Практикуйте разом із дитиною «позугори», що надає відчуття сталості, спокою та впевненості. Станьте рівно, спина виструнчена, плечі розправлені, ноги на ширині плечей, стопи розслаблені та злегка повернуті одна до одної, руки опущені вздовж тіла, пальці рук розкриті й ніби тягнуться вниз. Спокійний і глибокий вдих-видих. Коригуйте час на виконання (почніть з 1 хвилини).

Моя сторінка для творчості

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Одного теплого серпневого дня Бринь визирнула у вікно і аж сплеснула в долоньки від захвату:

– Погляньте, на сусідньому подвір'ї готуються святкувати!

– Точно! – вигукнула Жуж, яка теж підбігла до вікна. – Адже сьогодні свято, День Незалежності.

– Сьогодні двадцять четверте серпня, – зрадів Міо. – Люблю це свято. Це ж як день народження, тільки не однієї людини, а цілої країни.

– Однак це якась дивна вечірка, – задумливо завважив Пум. – Вони винесли у двір... величезний аркуш паперу?

Тим часом родина, яка мешкала в сусідньому будинку, справді робила щось дивовижне. На подвір'ї з'явився не тільки великий аркуш, а й пензлики та фарби. За кілька хвилин усі – мама, тато, двоє сестер, молодший братик і дідусь почали малювати спільну картину.

— Я знаю цей спосіб малювати! — усмінулася Бринь. — Кожен малює щось своє, а разом виходить спільна картина!

— Схоже, ти маєш рацію, — кивнув Міо. — Діти малюють залізницю і потяг, море, морозиво, пляж...

— А дорослі — велике місто, гори, ліс і намети! А далі — поле... Ні, це цілий степ! — придивилася уважніше Жуж.

— Знаю! — вигукнув Міо. — Вони малюють Україну! Сьогодні ж її день.

— Точно, тому й аркуш такий великий, бо наша країна величезна, — широко розвела руками Бринь.

Жуж ще раз оглянула малюнок.

— Але ж це все дуже різне: море і місто, гори і степ. Невже це можна поєднати на одній картині?

— Звісно! — усмінувся Пум. — Так само, як усе це поєднується в Україні! Подивись, як гарно виходить. Як красиво виглядає все це разом!

Якусь хвилинку Іскорки мовчки любувалися красою, що поставала на величезному аркуші.

– Зробімо й ми свою картину на честь свята! – запропонувала з усмішкою Бринь.

У відповідь усі Іскорки радісно закивали.

Невдовзі на підлозі хатинки Іскорок уже лежав великий аркуш, а збоку стояли фарби та пензлики. Іскорки поділили аркуш на чотири рівні частини і заходилися малювати.

За пів години на їхньому аркуші постав казковий замок, а поруч – магічне озеро та поросла чарівним лісом гора, по якій блукали дивовижні звірі.

– Здається, готово! – виголосила Бринь.

– Не зовсім, – промовив Міо й махнув рукою за вікно. – Погляньте, наші сусіди назвали свою картину «Україна», тож і нам, напевно, треба дати нашій картині якусь назву.

Іскорки замислилися, а вже за мить посипалися пропозиції:

– «Магічний світ»...

– «Чарівний ліс»...

– «Казковий замок»...

– «Звірі гуляють, а куди піти – не знають»...

Пропозицій було чимало, але жодна якось не пасувала.

– Знаю! – урочисто вигукнула Жуж. – Назвімо її «Чарівна Україна»!

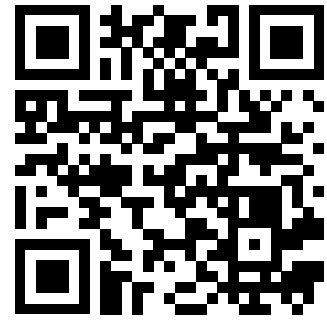
Усі Іскорки погодилися з пропозицією. За хвилину картину охайно підписали, і кожна Іскорка поставила внизу свої ініціали.

– Хай поки ця краса висить у нас на кухні. А потім, коли буде наступне свято, ми можемо створити ще одну картину! І зробити цілу виставку, – запропонувала Бринь, і всі Іскорки весело засміялися.

НУМО гратися та розвиватися

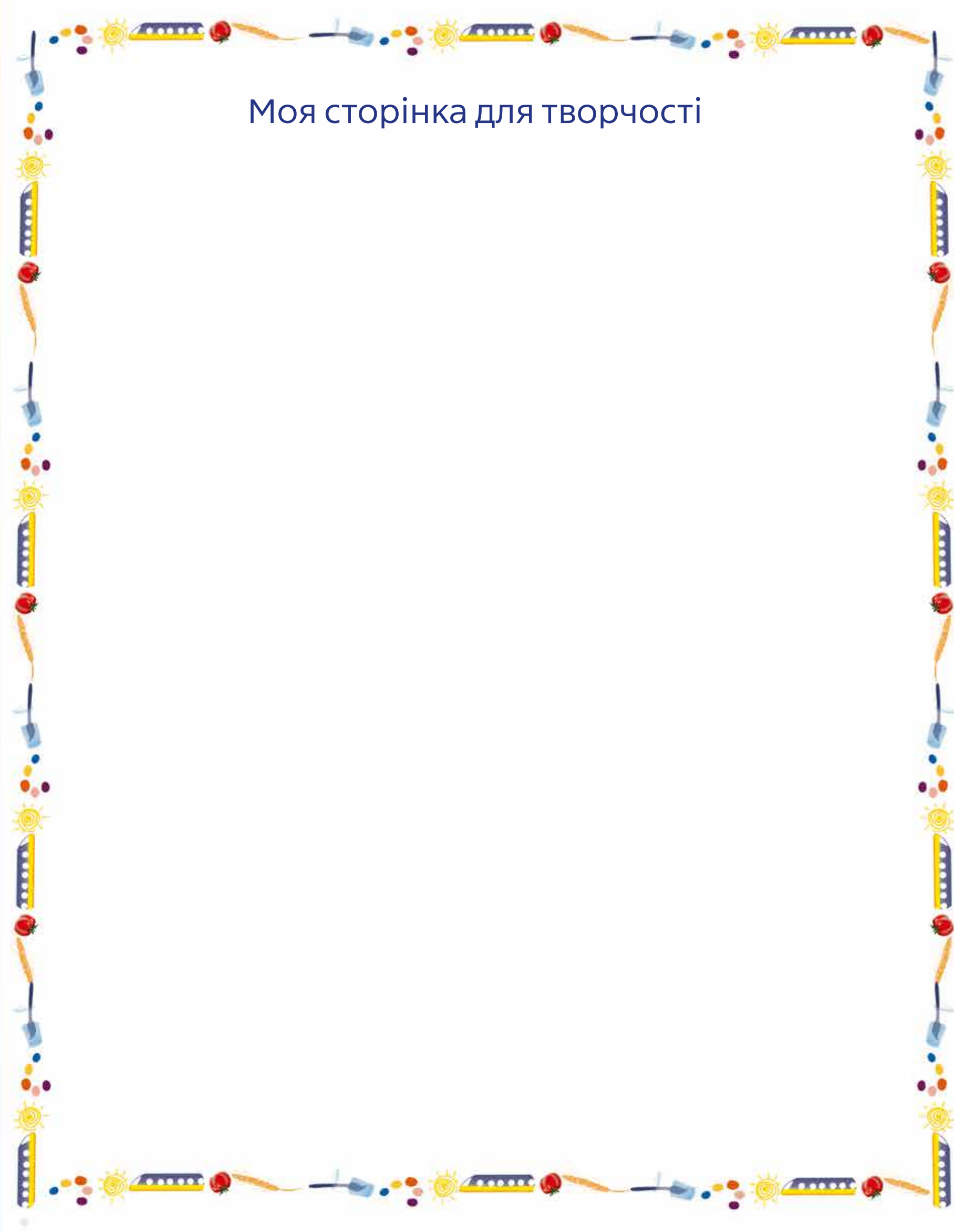
Навичка:
Я та світ

ЗАВДАННЯ

1. Нехай дитина пригадає свята, які знає. Перевірте разом за настінним календарем або маленьким паперовим календариком, чи всі свята позначені червоним кольором. Якщо ні, то зафарбуйте їх. Також можна позначити червоним день народження дитини і близьких рідних.
2. Перегляньте разом із дитиною її малюнки та виберіть кілька найкращих, на її думку. Нехай вона придумає їм цікаві назви. Підпишіть разом малюнки. Тепер можна влаштувати виставку картин!
3. Спробуйте всією родиною намалювати спільну картину. Домовтеся заздалегідь, як поділити місце на аркуші. Нехай дитина не переживає, якщо різні частини малюнка вийдуть у різних стилях. Якраз у цьому й буде його особливість і краса.

Моя сторінка для творчості

МАЛЮНКИ ЗІ СЛІВ

Іскорки гуляли осіннім парком. Стояв теплий сонячний день. У повітрі пролітали павутинки, які раз-по-раз сідали Іскоркам на носики й щоки. Жуж збирала каштани. Учора вона була в гостях у друзів, які дуже люблять математику. Саме вони їй розповіли, що якщо зібрати вдома багато каштанів, то можна гарно навчитися рахувати.

Міо ж визбирував волоські горіхи на засипаній листям стежці. Свіжі горіхи дуже смачні, а ще ними приємно ділитися.

Пум придивлявся до кожного дерева, особливо до листя. Напередодні він переглядав чудову книжку-картинку «Хто росте у парку», тож тепер міг розпізнати майже всі дерева.

— Це точно клен. А ось верба, а там далі — дуби і граби, — визначав Пум дерева довкола.

Бринь на хвильку зупинилася.

— Як же тут гарно! — вона почала махати двома букетами кленового листя, які тримала в обох руках, ніби жовто-червоними крилами. — Так шкода, що не можна одночасно йти і малювати.

– І справді шкода, – підтримав подругу Міо. – Я б і сам зараз сів за альбом і фарби.

– Є ідея, – підстрибнула Жуж і одразу ж розповіла, що саме їй спало на думку:

– Можна малювати не лише фарбами.

– Ну звісно, – стелула плечима Бринь. – Іще олівцями, фломастерами, крейдою... Навіть вуглинкою можна.

– Так, – кивнула Жуж. – А ще... словами.

Бринь і Міо на мить насупилися, намагаючись вловити думку.

– Я знаю! – раптом вигукнув Пум. – Зараз навіть спробую.

Він наблизився до озера, щоб розгледіти дерева, які опустили гілля у воду.

– Ця верба над озером схожа на зачіску чарівниці.

– Ага! – зрозуміла Бринь. – Малювати словами означає про щось дуже красиво й вигадливо розповідати.

Жуж кивнула, радіючи, що її ідея, схоже, сподобалася друзям.

Тим часом Міо теж підійшов до озера:

– А листя на воді – мов маленькі жовті човники.

– Саме ж озеро темне і якесь загадкове, – долучилася до гри Бринь.

– Напевно, воно приховує в собі чимало таємниць. Можливо, у гіллі верби і справді живе чарівниця озера, а в листочках, ніби в човниках, катаються маленькі озерята, – підсумувала Жуж.

– О-о-о!

– Гарно!

– Чарівно вийшло!

– Краса! – ділилися Іскорки своїми враженнями від словесного малюнка.

– Шкода тільки, що все це швидко забудеться, це ж просто слова, – стелула плечима Бринь.

– Ну що ти! – заперечила Жуж. – Ми створили словами такий малюнок, який збережеться в пам’яті!

– А коли прийдемо додому, можемо спробувати перенести його на папір, – зраділа Бринь.

– Узагалі-то, я хочу вивчити нарешті всі букви, щоб уміти писати історії, – поділився Пум.

– А я вже дещо знаю! – вигукнула Жуж. Швидко схопила паличку й вивела біля стежки на землі кружечок. – Це буква «о». Вона найпростіша – просто кружечок.

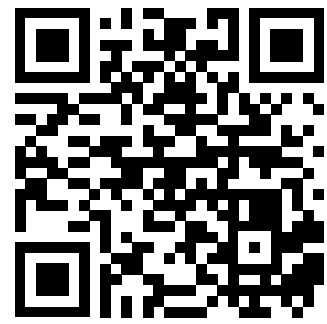
– А я знаю літеру «ї», вона дуже весела: паличка і дві крапки над нею. – Міо взяв у подружки патичок і намалював «ї».

– А якщо крапки не дві, а одна, то це «і», – підтримав гру Пум.

– І-і-і, – запищала Бринь. Але не тому, що особливо любила цю літеру, – просто перша краплинка осіннього дощу впала їй на носик. За розмовами та іграми Іскорки не помітили, як хмари заступили сонце й почався дощик, яких так багато буває восени. Друзі відкрили парасольки і швидко рушили додому.

НУМО гратися та розвиватися

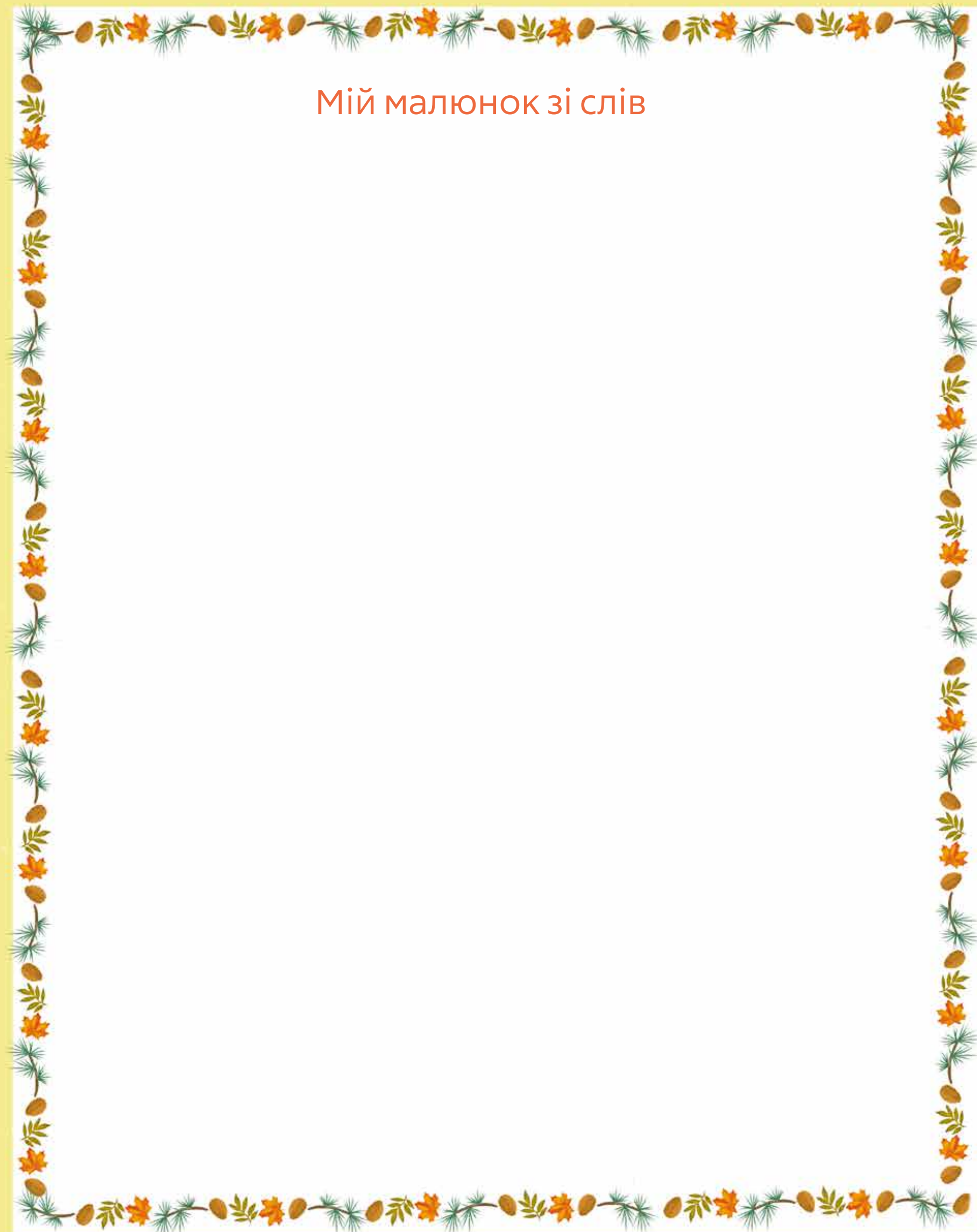
Навичка:
Я та слова

ЗАВДАННЯ

1. Запропонуйте дитині помалювати словами. Це можна робити не лише в парку, а й у своїй кімнаті. На що схожі люстра і стіл? Як можна вигадливо описати вікно і те, що видно за ним?
2. Щоб не забути свій «малюнок словами», треба перенести його на папір. Може вийти досить вигадливо. Нехай дитина поміркує, чи однаково їй малюється, коли вона попередньо придумує словесний малюнок і коли просто імпровізує?
3. Спробуйте разом написати букви «о», «і» та «ї». Запитайте, які ще літери знає та вміє писати дитина. На що чи на кого вони схожі?

Мій малюнок зі слів

ФАНТАСТИЧНИЙ ДЕНЬ

«Жу-у-у-у-у! Жу-у-у-у! Жу-у!» – лунало по всій вітальні. Це була Жуж, і вона була не в гуморі.

– Та досить уже жу-жукати! Припини негайно, інакше я почну бринькати! – зрештою озвалася Бринь.

– А що я можу зробити, якщо в мене такий настрій – жу-жукальний? – зітхнула Іскорка.

Бринь озирнулася довкола – усі в кімнаті нудьгували. Міо з головою накрився ковдрою, а Пум спостерігав за потічками води на вікні. На вулиці дощило, тож заплановану прогулянку до парку довелося відмінити. Це неабияк засмутило Іскорок. Тим більше, що друзі вже зібрали пакуночки з пригощанням: пташкам – зернятка й насіння, білочкам – горішки.

Але Бринь не любила сидіти склавши руки. Вона вже знала, що вигадки здатні покращувати настрій. Потрібно лише фантазувати! Тож Іскорка виголосила:

– Друзячки, є ідея! Якщо ми не пішли на прогулянку, давайте уявимо, що вона прийшла до нас. І це буде не просто прогулянка, а фантастична прогулянка. Тобто з фантазією!

Чудернацька ідея одразу всіх зацікавила. Міо визирнув з-під ковдри, а Пум чомусь гикнув. Жуж здивовано запитала подругу:

– І що ж треба робити?

Бринь знову озирнулася, ще трохи поміркувала й урочисто сказала:

– Усе просто – фантазуймо. Та-ак, найперше потрібно полити квіти у вазонах. Хто хоче стати дощиком? Можливо, ти, Пумчику?

– Згоден! – пожвавішав Пум – Але спочатку я стану хмарою, що повільно-повільно насувається. Начувайтесь!

Він накинув шалик, широко розкинув руки й надув щоки, немов пухка хмаринка. Іскорки весело розбіглися.

– Тоді я збудую намет, у якому можна перечекати дощ і перепочити, – запропонував Міо.

Він узявся розгортати ковдру та прилаштувати її поміж меблів. Бринь теж долучилася. Разом будувати легше. Раптом Іскорка згадала:

– А ще нам потрібні прищіпки!

– Ой, я не хочу щипатися, – мовив Пум.

– Не щипатися, а причіплювати. Уяви, що кожна прищіпка – це промінчик. Зробімо своє сонечко.

Жуж принесла паперову тарілку. Іскорки по черзі чіпляли на неї прищіпки. Прикрасу вирішили повісити біля намету. Потім Жуж приготувала смаколики: печиво, яблучка і какао.

Друзі гуртом усілися під ковдрою, тобто в халабуді, і задоволено всміхалися.

– Це найкраща прогулянка! – хрумаючи, сказав Міо.

Усі схвально кивнули і насолоджувалися пригощанням.

– Не забудьте прибрати після себе, – нагадала Бринь.

Іскорки відповідально ставилися до чистоти, особливо під час прогулянок. Жодної крихти не лишили – усе було чистесенько. Щоправда, від какао залишилося кілька плямок на аркуші, який Жуж використала замість серветки. Бринь це помітила й усіх покликала. Схоже, Іскорка знову щось вигадала.

– А давайте перетворимо ці плямки на зображення. Домалюємо їх, як справжні художники!

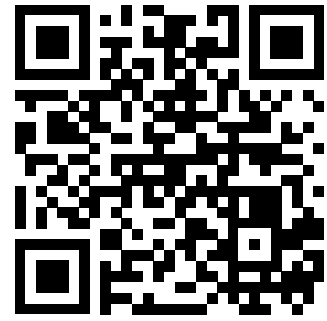
Пум помчав за олівцями, а Міо запропонував потім влаштувати виставку плямкових малюнків і прикрасити ними всю кімнату, а може, і дві. Жуж весело жу-жукнула й обійняла Бринь.

Дощ на вулиці давно стихився, а друзі продовжували малювати. Вони захоплено виводили на папері лінії, закарлючки та візерунки. І лише хтось тихенько бринькнув: «Оце так фантастичний день».

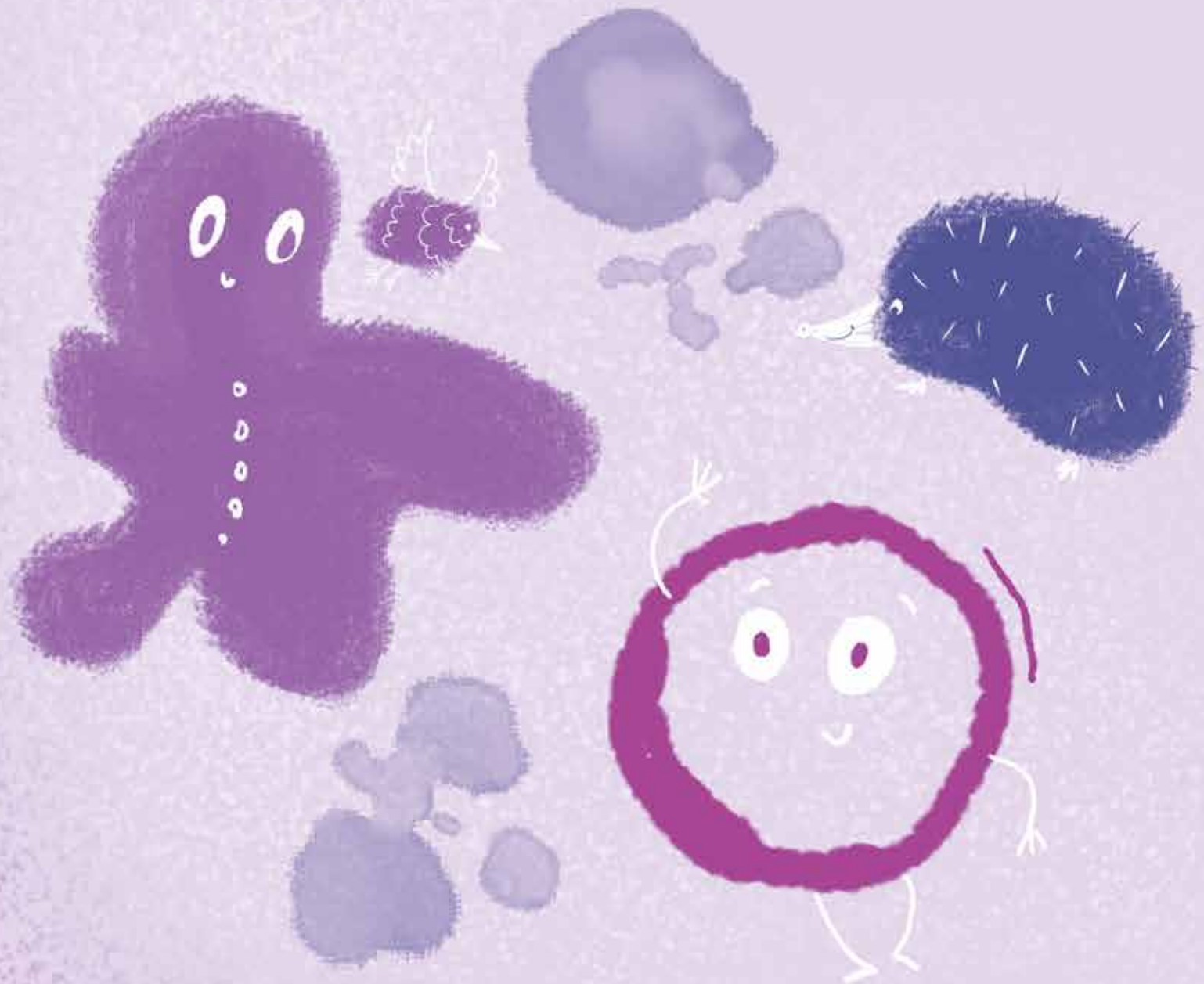
НУМО гратися та розвиватися

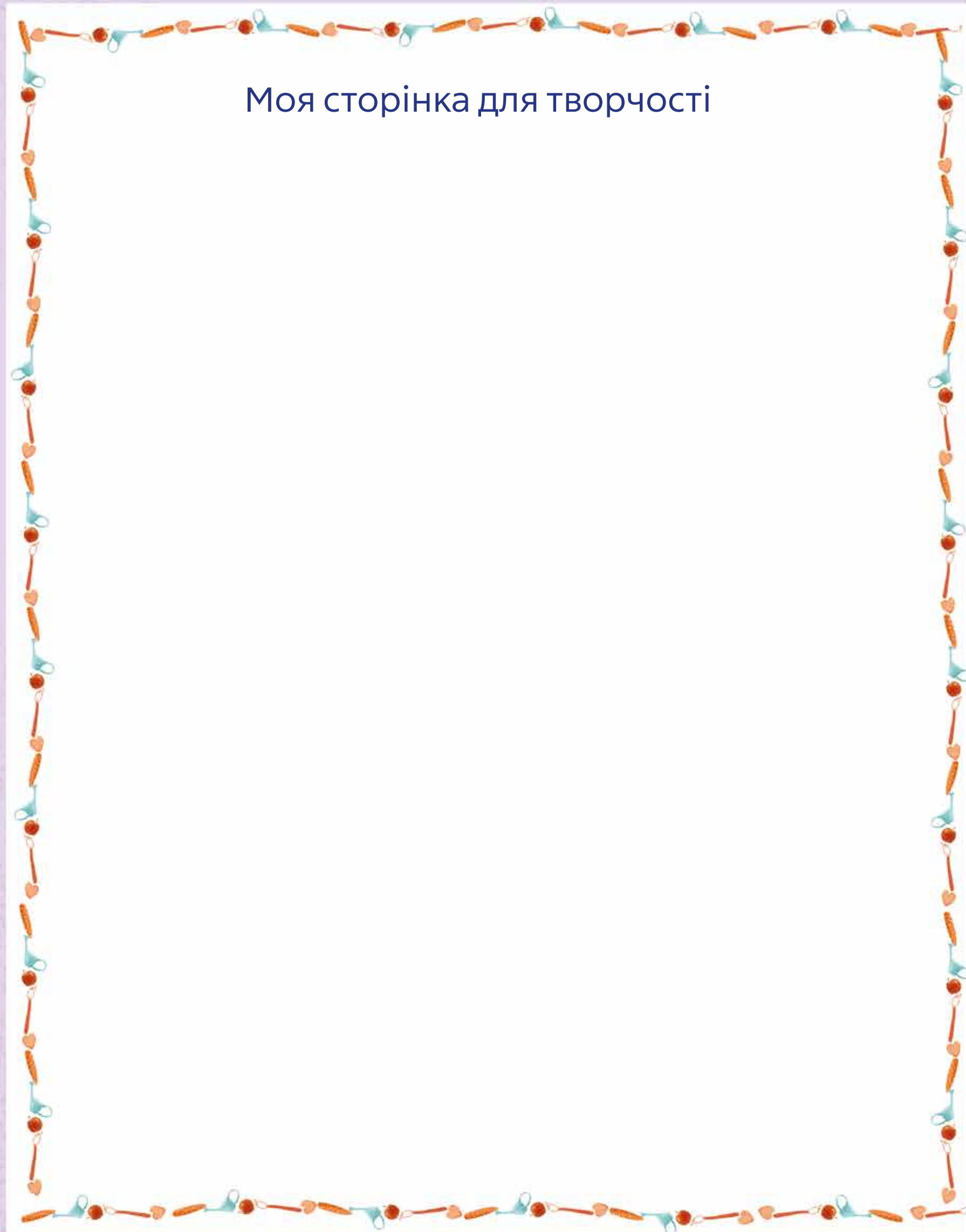
Навичка:
Я і творчість

ЗАВДАННЯ

1. Нехай дитина уявить себе вітром – легесеньким, а потім ураганом і покаже це рухами.
2. Розфарбуйте разом прищіпки та створіть диво-квітку. На картонну серединку по колу чіпляйте прищіпки-«пелюстки».
3. Спробуйте «плямкове малювання». Соломинкою залиште на папері плямки від чаю або какао та домалюйте їх, використовуючи олівці чи фломастери.
4. Збудуйте разом халабуду і влаштуйте там посиденьки.

Моя сторінка для творчості

МІСЦЕ ДЛЯ ВІНАХІДНИКІВ

Якось на вулиці, де жили Іскорки, сталося щось незвичне.

Сусіди вирішили робити ремонт і винесли з дому багато меблів та інших речей. Це все лежало купою недалеко від будинку Іскорок і дуже вабило Жуж.

– Ходімо там полазимо! – запропонувала вона друзям.

– У купі мотлоху? – із підозрою перепитав Міо.

– Кожна купа мотлоху – це лабораторія для майбутніх винахідників! – зауважила Жуж. – Я ж мрію зробити винахід. А щоб винайти щось нове, мені потрібно зібрати чимало різних деталей: дощечок, дротів, коліщаток...

Бринь притулилася чолом до шибки і теж стала розглядати купу мотлоху.

– Не така вже погана ідея, ходімо, – вирішила вона.

– Але ж це небезпечно! – втрутився Пум. – Лазити по звалищах не варто.

– Гарзд, – узялася руками в боки Жуж. – Ти, Пуме, не йдеш. Міо, ти з нами?

Міо не знав, що й робити. Він переводив погляд то на Пума, то на Жуж, не розуміючи, кого підтримати. Але зрештою заплющив очі та вирішив спитати рішення у свого серця.

– Ні, вибач, Жуж, – сказав за хвилику. – Усе-таки купа старих речей – не ігровий майданчик.

– І ти туди ж! – насупилася Жуж. – Гарзд. Бринь, ми йдемо без хлопців.

Але Бринь уже втратила бажання досліджувати звалище.

– Знаєш, Жуж, я теж...

Не встигла вона договорити, як у Жуж із очей бризнули сльози:

– Он як! Усі проти мене!

У сльозах вона кинулася до своєї кімнати й гучно затраснула двері.

Пум, Міо та Бринь презирнулися. Їм було дуже гірко. Вони збен-тежено мовчали... Ніхто ж не сподівався такої сварки...

усі проти мене!

– Треба щось придумати, – озвався першим Пум.
– Гадаю, просто перепросити – не спрацює, – промовила Бринь.
– Є ідейка, – Міо жестом підкликав до себе друзів і щось їм зашепотів.

За кілька хвилин четверо Іскорок кудись прямували разом.
– А ми точно йдемо в найкраще місце для винахідників? – недовірливо перепитала Жуж.
– Так! – усміхнувся Міо. – Усі винахідники світу мріють потрапити туди.

І ось Іскорки вже на місці. Над великими скляними дверима напис: «Музей науки».

Жуж чомусь думала, що в музеї буде тихо й малоллюдно. Але його залами сновигали десятки, а може, й сотні захоплених дітей і дорослих!

– Ого, скільки тут майбутніх винахідників! – усміхнувся Пум.
А далі Іскорки потрапили до лабораторії, де разом із дорослими можна було робити цікаві досліди. У наступній залі їх зустрів робот, і кожна Іскорка навіть покерувала його рукою. Це було круто, хоч і трошки складно.

Проте найбільше Іскоркам сподобалося їздити на велосипеді з квадратними колесами!

Дорогою додому Жуж обійняла друзів і промовила:

– Вибачте, що розізлилася на вас. Мені було прикро, що ви не підтримали мою ідею.

– А бачиш, – підморгнув їй Пум, – зрештою ми її підтримали. Тільки в безпечніший спосіб.

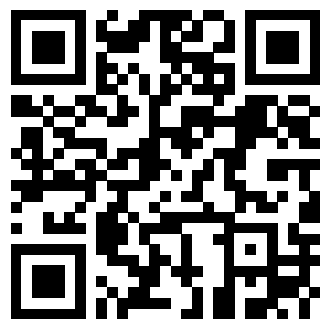
– Ми розуміємо, наскільки важливо майбутнім винахідникам і винахідницям робити експерименти з усякою всячиною.

– Так гарно, що завдяки захопленню Жуж у нас вийшов крутий похід до музею! – вигукнув Міо.

– Дякую вам дуже, – сказала Жуж і ще раз міцно-міцно обійняла своїх друзів.

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та однолітки

ЗАВДАННЯ

1. Запропонуйте дитині разом переглянути її іграшки та скарби. Чи є серед них щось – гудзики, каштани, незвичні детальки конструктора, – що могло би стати складовими її винаходу?
2. Запитайте, чи знає дитина, що таке музей? Чи були ви разом із нею в музеях? Що цікавого там було? Чи схожі відвідувані музеї на Музей науки, у якому побували Іскорки? Пропонуємо погратися в музей. Нехай дитина вибере з-поміж іграшок такі:
  - а) найстаріша,
  - б) найновіша,
  - в) найулюбленіша,
  - г) найдивніша,
  - г) та, яку подарував хтось дуже хороший (наприклад, Святий Миколай).

Складіть ці іграшки на столі чи дивані. Ось і готова виставка для музею іграшок. Можна запрошувати відвідувачів і проводити для них екскурсію, тобто цікаво розповісти про кожну іграшку з виставки.

3. Коли Жуж образилася на друзів, Іскорки придумали незвичний спосіб помиритися. А який спосіб миритися з друзями після сварки знає дитина?

Музей моїх іграшок

ПТАШИНІ СМАКОЛИКИ

Сніг падав цілу ніч. На ранок двір і будинки вкрила білосніжна пухка ковдра, на якій витанцьовували сонячні блиски.

– Бр-р-р! Ох і снігу насипало, – засмутився Міо, визирнувши у вікно. – У таку погоду хіба що вдома сидіти.

– Удома? Краще ходімо після сніданку на гір-р-рку? Я – за льодяною. – Бринь крутнулась на одні нозі й побігла шукати величезну тарілку десь у закутках шафи.

– От ти кажеш «після сніданку», а пташкам немає чим снідати. Усе вкрито снігом.

Пум теж підійшов до вікна. Його поява сполохала синичок, що тупцяли на підвіконні.

– Овва! Які ж вони гарні! І, напевно, дуже голодні. А давайте всі разом зробимо для них годівничку!

– Я знаю кілька способів! – із шафи визирнула голова Бринь, уже в шапці. – А ось і моя льодяночка знайшлася!

– О, Бринь, я пам'ятаю, як добре ми на твоїй тарілці спускалися з гірки минулої зими! – кивнула Жуж на знахідку Бринь і визирнула у вікно. – Сні-і-іг, такий чудовий! От тільки він скоро розтане і всюди буде мокро. Потім ударить мороз, ота сльота замерзне, а з дахів почнуть падати бурульки.

– І тобі доброго ранку, Жуж! – привітався із сонною Іскоркою Пум. – Сніг і бурульки – це гарно, головне їх не їсти й не ходити в місцях, де вони можуть упасти.

– А ми тут годівничку для птахів зібралися робити! Я вже підготувала все необхідне. – Бринь винесла на льодянці різні матеріали та інструменти: бляшанку, садові ножиці, гострий ніж, викрутку й молоток, стрічку, суперклею і купу цвяхів.

– Давай допоможи, – запропонував Пум і поставив льодянку собі на коліна. – Бринь, але ж тут ніж! І садові ножиці. І молоток із цвяхами! Ти впевнена, що нам варто використовувати ці інструменти без дорослих? Їх повинні брати лише вправні руки та обов'язково дотримуватися правил безпечного користування.

– Яких правил? – знітилася Іскорка.

– Тих, що їх повинні дотримуватись усі, аби не нашкодити собі та іншим. От поглянь на ці інструменти, – Пум вказав на ніж і ножиці. – Їхні кінчики та леза гострі, їх не можна торкатися в жодному разі. Тому вони мають спеціальні захисні чохла, бачиш? Якщо ж тобі потрібно щось розрізати, краще користуватися ножицями із закругленими кінчиками або попросити допомоги в дорослих.

– Ех, тоді краще я не чіпатиму цих гострих інструментів. І бляшанки. І цвяхів із молотком... Але як же тоді зробити годівничку для птахів? Вони так і залишаться голодними? – Бринь поволі стягнула шапку набік.

– Не хвилюйся, я знаю, як нагодувати птахів. Для цього зовсім не потрібні всі ці інструменти. Замість годівнички ми приготуємо пташині смаколики. Ходімо на кухню, я все розкажу, – Жуж покликала за собою Іскорок.

– Ура-а-а! А потім разом покатаємось на гірці! – зраділа Бринь. За мить друзі зібралися на кухні, де на столі вже стояли мисочки із желатином, зернятками та насінням. Вони по черзі занурювали ручки в миску, копирсаючись у суміші пшона та пшениці, насіння гарбуза і соняшника. Від цього Іскоркам ставало затишно і спокійно.

– Тепер будемо додавати воду із желатином і ліпити смаколики, – Жуж керувала процесом. – Потім прив'яжемо стрічки й розвісимо пригощання на дереві.

– Які ж гарні, природні та безпечні годівнички в нас вийшли!

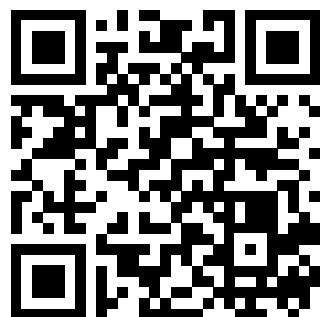
Не встигли Іскорки розвішати смаколики, як до них почали злітатися синички й горобці. Вони пурхали навколо та цвірінчали. Друзі захоплено спостерігали й тішились.

– Чудово! Пташкам буде не лише сніданок, а ще й обід і вечеря, – радів і собі Міо. – А тепер можна й на гірку. Нумо, друзі, разом кататися і веселитися!

НУМО гратися та розвиватися

Навичка:
Я та безпека

**Використовуй
лише з дозволу
дорослих:**

ЗАВДАННЯ

1. Разом із дитиною дослідіть оселю і складіть правила поведження з різними інструментами. Якими інструментами та приладами безпечно користуватися самостійно, а якими можна лише разом із дорослими?
2. Нехай дитина прислухається до пташиних голосів у різних місцях (у парку, біля дому). Чи відрізняється звучання, коли пташка наполохана (побачила kota) або радісна (знайшла смаколик)?
3. Спробуйте разом покликати на допомогу або попередити про небезпеку, як пташка.

Рецепт пташиних смаколиків

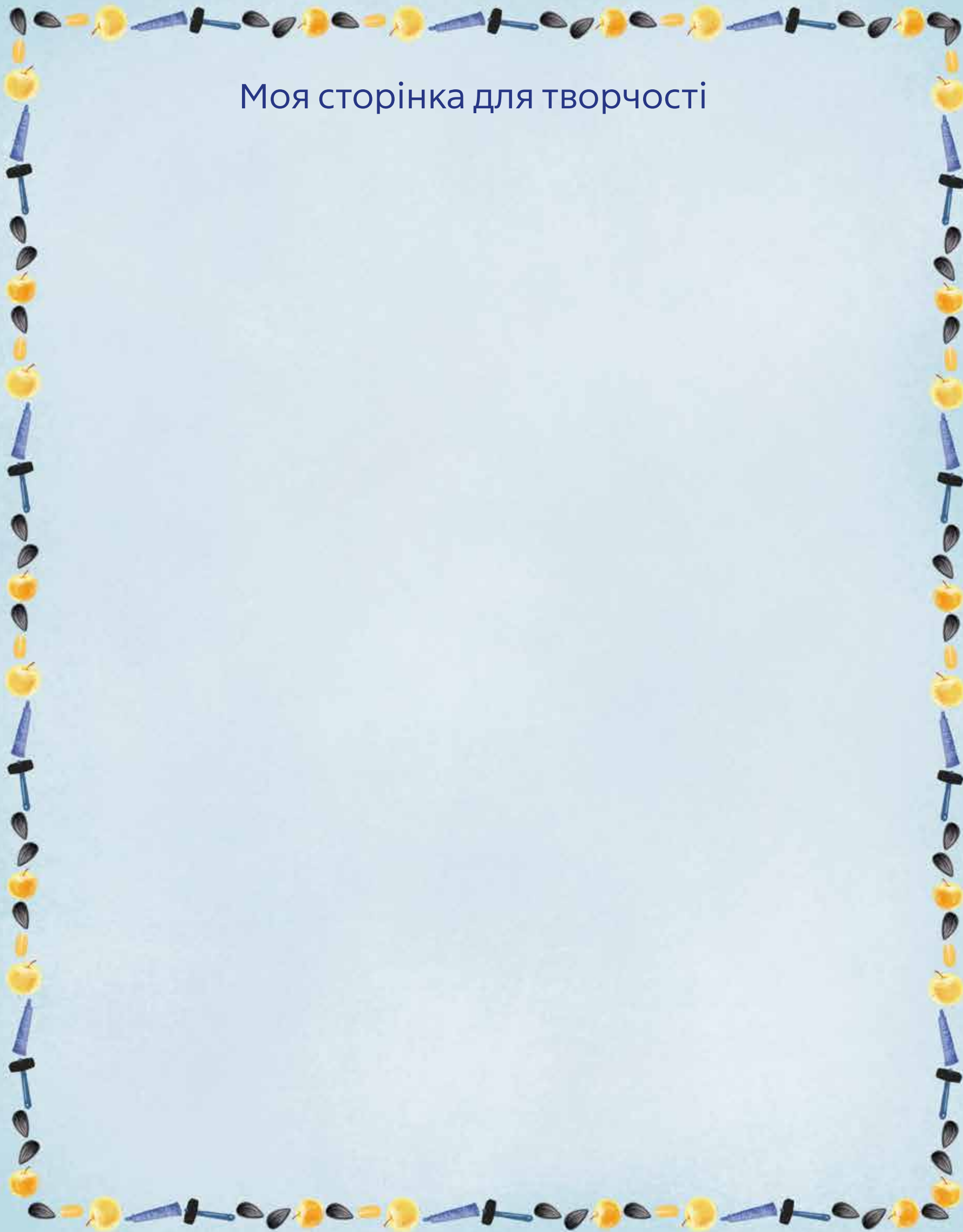
Складники:

- 1 склянка суміші зерна
- 1 столова ложка желатину
- Пів склянки води
- А ще: формочки для печива, стрічка, паличка

Як готувати:

1. Разом із дитиною залийте желатин окропом або розчиніть згідно з інструкцією.
2. Змішайте зернову суміш із желатином.
3. Змастіть формочки олією.
4. Щільно заповніть формочки приготованою сумішшю.
5. Зробіть паличкою отвір для стрічки.
6. Поставте формочки в холодильник на дві години.
7. Вийміть смаколики з формочок і прив'яжіть стрічки.
8. Пригостіть птахів смаколиками.

Моя сторінка для творчості

НАЙСУПЕРСИЛЬНІША СИЛА ІСКОРОК

День народження! Хоча цього разу було свято Жуж, його з нетерпінням чекали всі Іскорки. У них була традиція дарувати подарунки не лише іменинникам, а й одне одному.

Перший привітав іменинницю Пум.

— Бажаю тобі, Жуж, щастя-здоров'я, — розпочав він поважно. — А ще всього-всього, що тобі потрібно.

Із цими словами Пум простягнув подрузі новісінький конструктор.

— Дякую, люблю конструктори! — Жуж притулила коробку до серця й замислилася. — Все-все-все, що мені потрібно? Це, мабуть, дуже-дуже-дуже багато... Як детальок у цій коробці?

Жуж поторохтіла подарунком.

— Ні, усе простіше! — підійшла вітати подружку Бринь. Вона була вдягнена в костюм чарівниці.

Бринь багато днів думала, що подарувати Жуж. Пригадувала, про що останнім часом розповідала Іскорка, які книжки роздивлялася в книгарнях, про які іграшки мріяла. Хотілось подарувати одразу все-все-все. І те, що потрібне, і те, чого хоче Жуж. І врешті Іскорка здогадалася!..

Бажання Жуж

– Жуж, – почала Бринь своє привітання, – я точно знаю, що тобі потрібні обійми, веселощі та жарти. Інколи також – тиша, адже ти любиш побути на самоті.

– Люблю! Закутатися в теплий плед і дивитися відео про космос або сортування сміття.

– Я бажаю, щоб усі твої мрії здійснювались, бо ми ж мріємо про те, що хочемо і чого потребуємо, правда? Дарую тобі цей чарівний аркуш, він допоможе. Дивись, на ньому є відривні смужечки. Малюй або пиши на них те, що тобі потрібно. А потім приходь до мене та моєї чарівної палички, і я допоможу здійснити бажання. Тишу не обіцяю, а от обійми точно будуть!

Бринь війнула своєю мерехтливою накидкою і змахнула чарівною паличкою.

– Дякую, чарівнице Бринь! – обійняла подружку Жуж. – Ось перше бажання про обійми і здійснилося!

Наступним мав вітати Міо, але Іскорка десь зник. На підлозі залишився його запакований подарунок.

– Агов, ти купив для мене плащик-невидимку і вирішив приміряти? – засміялася Жуж.

– А от і ні! – почулося з-за дверей. – Зачекайте і приготуйте свої долоньки.

– Невже він хоче перевірити, чи помили ми руки перед приго-
щанням? Бо я не встиг, – занепокоївся Пум.

Міо зайшов до кімнати, тримаючи перед собою пальчики, скла-
дені сердечком. Він урочисто мовив:

– Дорога Жуж, у списку всього-всього необхідного повинна
бути дружба. Вона, як справжня суперсила, здатна творити дива
і допомагати. Нехай таке сердечко буде знаком нашої дружби.
Я дарую його тобі! Ну... і ще рукавички, – показав Міо на барвистий
паунок.

Потім Іскорки їли торт і обмінювалися подарунками всі разом,
по черзі й без черги, гралися в піжмурки та будували хатинку з по-
душок і ковдр. Насамкінець Жуж навіть дозволила всім гратися її
новим конструктором. Вони склали чарівне місто майбутнього.

– Друзі, разом ми – суперкоманда, – тішилася Жуж. – Було чу-
дове свято! Моє сердечко – для вас!

Вона заспівала, а Іскорки підхопили:

Нумо, друзі, разом грати,
Суперсили розвивати!

Намалюй улюблену Іскорку
та свою суперсилу і розкажи про них

УДК 811.161.2'06-32+373.2.015.31
А87

Марія Артеменко, Настя Музиченко, Галина Ткачук
А87 Іскорки суперсил. – Київ : Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ) в Україні,
2024. – 136 с.

Чотири творчі й допитливі Іскорки – Бринь, Міо, Жуж і Пум – опановують суперсили. Вони – друзі й помічники дітей та їхніх батьків. Іскорки граються, бешкетують, помиляються, сердяться, засмучуються, просять вибачення, дякують, допомагають одне одному, навчаються... «Іскорки суперсил» – це збірка із 16 історій, які розповідають про 16 основних навичок, необхідних для гармонійного розвитку дошкільнят. Кожна з навичок розкрита в окремій історії. Книжка стала продовженням проєкту НУМО – платформи розвитку дошкільнят, розробленої для допомоги батькам, опікунам, вихователям, працівникам громадського сектора.

УДК 811.161.2'06-32+373.2.015.31

Видання створене Дитячим фондом ООН (ЮНІСЕФ) в Україні за підтримки Міністерства освіти і науки України. Судження, висловлені в текстах видання, є позицією авторів і не обов'язково відображають політики та погляди Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні. Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ) в Україні не несе відповідальності за позицію авторів. **НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ.**

Шрифт **Barrier Free** створено в рамках Національної стратегії зі створення безбар'єрного простору. Стратегія розроблена за ініціативи першої леді Олени Зеленської.

Літературно-художнє видання для дошкільного віку

Марія Артеменко
Настя Музиченко
Галина Ткачук

ІСКОРКИ СУПЕРСИЛ

Ілюстрації Марії Степанової

Редакторка-упорядниця **Тетяна Стус**,
керівниця лабораторії дитячого читання
«ВагаВookа» НЦ «МАНУ»
Випускова та літературна редакторка
Юлія Підмогильна
Коректорка **Наталія Пуряєва**
Дизайнер і верстальник **Ігор Шутурма**

Виготовлено:
ТОВ «Типографія «Від А до Я»»,
м. Київ, вул. Колекторна, 38/40.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК № 1844 від 11.06.2004.

Психологічний супровід
Світлани Ройз
Педагогічний супровід
Соломії Бойкович

Підписано до друку 29.04.2024.
Формат 70×100/8. Друк офсетний.
Папір офсетний «Сора прес».
Ум. др. арк.: 9,6. Обл-вид. арк.: 9,9.
Гарнітура «BarrierFree».

© Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ)
в Україні, 2024